

บทที่ 3

การเตือนจากพระเจ้า

การเตือนจากพระเจ้าเป็นการทรงสำแดงพระคุณ

เราได้เห็นแล้วว่า การทนทุกข์ของคริสเตียนมักจะเกิดขึ้นเพราะความคิด การตัดสินใจ และการกระทำที่ผิดพลาดของตน การตัดสินใจที่ผิดพลาดครั้งหนึ่งจะนำไปถึงการตัดสินใจที่ผิดพลาดในครั้งต่อไปจนกระทั่งเกิดปัญหาที่เขาไม่สามารถจะทนไหว ประสบการณ์ปัจจุบันจะกลายเป็นความวุ่นวาย และเขาได้ทำลายทางเลือกสำหรับอนาคตของตนเอง ไม่มีใครสามารถทำลายชีวิตคุณได้เท่ากับที่คุณได้ทำลายชีวิตของคุณเอง

ในขณะที่ผู้เชื่อกำลังทำลายชีวิตของตนเองด้วยกระบวนการดังกล่าว พระเจ้าจะทรงเข้ามาในสถานการณ์นั้นด้วยการเตือน พระเจ้าจะไม่อยู่เฉยเมื่อลูกคนหนึ่งของพระองค์ยอมจมอยู่ในความเลวทราม พระองค์จะทำทุกอย่างเพื่อที่จะให้เขารู้ว่าเขาอยู่ในสถานการณ์ที่ไร้สิ้นหนทาง และพระองค์จะทำทุกอย่างเพื่อให้เขาดั้งเดิมและเข้าสู่วงฤทธิ์เดชของพระองค์ ด้วยสติปัญญาที่สมบูรณ์แบบ พระองค์จึงทราบเวลา และวิธีที่ดีที่สุดในการเตือนลูกของพระองค์และให้เขาสำนึกว่าเขาต้องพึ่งพาพระคุณของพระองค์เท่านั้น

ทุกครั้งที่พระเจ้าทรงเตือนลูกของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยพระคุณ ผู้เชื่อบางคนที่รับการเตือนอย่างสาหัสอาจสงสัยในข้อเท็จจริงนี้ แต่เขาอาจคิดไม่ถึงว่าจะเป็นอย่างไหากพระเจ้าจะเตือนเขาโดยปราศจากพระคุณ! พระเจ้าทรงเตือนผู้เชื่ออย่างหนัก แต่ไม่ใช่เพราะพระองค์ทรงชอบพระทัยที่จะเห็นเราเจ็บปวด พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบทุกประการ พระองค์ทรงยุติธรรม เราเป็นบุตรของพระองค์ เป็นรัชทายาทของพระองค์ พระองค์จึงเตือนเราเพื่อผลประโยชน์ของเราเอง

เราสามารถให้คำจำกัดความของการติสสอนจากพระเจ้าได้ดังนี้ว่า “เป็นการปฏิบัติที่พระเจ้าทรงกระทำต่อผู้เชื่อจากความยุติธรรมของพระองค์ด้วยพระคุณ เพื่อพระองค์จะผลักดันให้เรากระทำอย่างถูกต้อง เพื่อให้เราสำนึกในความผิดพลาดของเรา เพื่อสร้างความเข้มแข็งในตัวเรา ฝึกฝนเรา และนำความคิดเสรีของเราให้เข้าสู่แผนพิธีการของพระเจ้า”

การติสสอนจากพระเจามีไว้เฉพาะผู้เชื่อเท่านั้น (ฮีบรู 12:8) และสำหรับชีวิตบนโลกเท่านั้น ไม่ใช่บนสวรรค์ (วิวรณ์ 21:4) การติสสอนจากพระเจ้าเป็นการที่พระองค์ทรงเตือนผู้เชื่อที่กำลังอยู่นอกแผนการของพระเจ้า เสมือนกีฬาฟุตบอล ซึ่งผู้เล่นต้องอยู่ในเขตของสนาม ผู้เชื่อจึงต้องปฏิบัติตามชีวิตของเขาอยู่ในแผนพิธีการของพระเจ้า (2 ยอห์น 9) กรรมการจะเป่านกหวีดเมื่อมีนักฟุตบอลออกนอกเขตหรือผิดกติกาจนใด พระเจ้าทรงส่งสัญญาณเตือนและติสสอนเราเมื่อเราใช้ชีวิตอยู่นอกวงฤทธิ์เดชของพระองค์นั้น

การติสสอนของพระเจ้าในฐานะเป็นพ่อแม่ที่อบรมลูก (ฮีบรูบทที่ 12)

เมื่อผู้เชื่อได้ออกสัมพันธ์ภาพกับพระเจ้าเป็นเวลานาน และดำเนินชีวิตตามระบบโลกของชาตาน พระเจ้าจะทรงสำแดงพระคุณ โดยทรงติสสอนผู้นั้น ถ้าผู้เชื่อได้เพิกเฉยต่อพระคำของพระองค์ พระองค์จะทำให้ผู้เชื่อคนนั้นสำนึกถึงความผิดพลาดด้วยความเจ็บปวด

และท่านได้ลืมคำเตือนที่พระองค์ได้ทรงเตือนในฐานะที่เป็นบุตรว่า บุตรชายของเราเอ๋ย [พระเจ้าทรงเรียกผู้เชื่อว่าเป็นบุตรของพระองค์] อย่าละเลยต่อการติสสอนของพระเจ้า และอย่าท้อถอย ในเมื่อพระองค์ทรงติสสอนนั้น (ฮีบรู 12:5)

ฮีบรู 12:5 ได้หนุนใจเราโดยอธิบายว่าพระเจ้าทรงติสสอนเราอย่างพ่อกระทำต่อลูกนั้นหมายความว่าพระเจ้าทรงมีท่าทีต่อเราอย่างเราเป็นบุคคลสำคัญ และพระองค์จึงจะติ

สสอนเราด้วยวิธีที่ดีที่สุดสำหรับเรา การติสสอนจะไม่เบาเกินไป (“อย่าละเลยต่อการติสสอน”) และจะไม่หนักเกินไป (“อย่าท้อถอย”) แต่ถูกจัดไว้เพื่อจะเกิดผลอย่างสมบูรณ์ที่สุด

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ติสสอนผู้นั้น (ฮีบรู 12:6)

การติสสอนเป็นส่วนหนึ่งในการฝึกฝนที่พระองค์ทรงกระทำต่อเราในฐานะเป็นพระบิดาของเรา แต่ไม่ว่าเราพูดถึงเด็ก หรือพูดถึงผู้เชื่อในฐานะเป็นลูกของพระเจ้า ก็ไม่มีลูกสักคนหนึ่งที่เป็นลูกที่สมบูรณ์แบบ ถึงแม้อาจมีเด็กบางคนที่มีพฤติกรรมที่ดีกว่าเด็กคนอื่น แต่เด็กทุกคนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝน เพื่อเขาจะโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่กระทำถูกต้องในสังคม พ่อแม่มีความรับผิดชอบที่จะให้ลูกเคารพสิทธิอำนาจ (มี authority orientation) อย่างไม่ก็ตาม หากมีคนใดไปจากบ้านพ่อแม่โดยไม่เคารพต่อสิทธิอำนาจ คนนั้นจะเป็นอสุรกายต่อสังคม โดยสร้างความทุกข์ยากให้กับตนเองและผู้อื่น

เมื่อดูการเปรียบเทียบระหว่างเด็กกับผู้เชื่อเราได้เห็นว่าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งสมบูรณ์แบบยกเว้นความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ผู้ทรงไม่มีบาป トラบใดที่ผู้เชื่อยังอยู่ในร่างกายของมนุษย์ ซึ่งมีธรรมชาติบาปอาศัยอยู่ในเซลล์ เขาก็จะทำบาปต่อเนื่อง ในกรณีที่ผู้เชื่อได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ เขาจะกระทำบาปน้อยลงแต่ยังจะต้องแพ้ต่อการทดลองใจและเข้าสู่ระบบแห่งโลกของชาตานเป็นบางครั้ง

ถ้าเรา [ผู้เชื่อ] ทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป [ไม่มีธรรมชาติบาป] เรากำลังหลอกลวงตนเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในเราเลย..ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ ทำบาป [ไม่ได้กระทำบาปส่วนตัว] ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็น ผู้ตรัสมุสา และพระคำของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในเรา (1 ยอห์น 1: 8,10)

ถ้าผู้เชื่อดำเนินชีวิตอยู่ในระบบ โลกของชาตานเป็นเวลานาน ความคิดของเขาจะห่างออกจากความจริงแห่งแผนพิธีการของพระเจ้า ความเย่อหยิ่งของเขาจะกลายเป็น

ปฏิบัติต่อพระองค์ และเขาจะต้องทนกับความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อวอกกับการตีสอนจากพระองค์ เสมือนการลงโทษหรือการตีสอนจากพ่อแม่ การตีสอนจากพระเจ้าถูกสถาปนาไว้เพื่อสร้างความถ่อมใจ ซึ่งให้ผู้เชื่อปรับเข้าหาความจริงและยอมต่อผู้ที่มิมีสิทธิอำนาจเหนือเขา มีเพียงผู้เชื่อที่มีความถ่อมใจที่จะสามารถรับการสั่งสอนได้ (สดุดี 25:8-9) เพราะเขาปรารถนาที่จะเข้าใจแผนการของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของเขา มีเพียงผู้เชื่อที่ถ่อมใจลง ที่จะไม่คิดเข้าข้างตนเอง และจะตอบสนองต่อสิทธิอำนาจแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์

ความเย่อหยิ่งทำให้เราประเมินตัวเองดีกว่าความเป็นจริง ดังนั้นเราต้องรับผิดชอบที่จะวิจารณ์ชีวิตของเราโดยไม่เข้าข้างตัวเองโดยใช้พระคำของพระเจ้าเป็นมาตรฐาน เราควรจะเห็นจุดอ่อนของเราก่อนที่ผู้อื่นจะเห็น ถ้าเราตาบอดต่อจุดอ่อนของเรา การตีสอนจากพระเจ้าจะบังคับให้เราต้องถ่อมใจลง เพื่อให้เรามองตัวเองตามความจริงของพระเจ้า และแผนการของพระองค์ การตีสอนจากพระองค์เป็นเครื่องชี้ว่าเราถูกแยกออกจากความจริง และพระองค์กำลังเรียกเราให้กลับมาถึงความจริงเพื่อเราจะสามารถตั้งต้นใหม่แล้วก้าวต่อไป

เพราะการตีสอนนั้น ท่านจึงจะมีความอดทน [ผู้เชื่อจะได้แข็งแกร่ง

ฝ่ายวิญญาณเพราะการตีสอน] (ฮีบรู 12:7ก)

ข้อต่อไปได้อธิบายถึงการตีสอนจากพระเจ้าโดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกเป็นการเปรียบเทียบ บทความพระคัมภีร์นี้เป็นหลักฐานซึ่งพิสูจน์ถึงพระกรุณาคุณที่พระองค์ทรงมีต่อบุตรของพระองค์

พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อท่านในฐานะที่ท่านเป็นบุตรของพระองค์ ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอน เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตรแต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ [ถือว่าเป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์] อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายมีบิดาเป็น

มนุษย์ที่ได้ตีสอนเรา และเราก็นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีกเราควรที่จะอยู่ใต้บังคับของพระบิดาแห่งวิญญาณของเรา และมีชีวิต [ในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า] เพราะบิดาที่เป็นมนุษย์ตีสอนเราเพียงช่วงเวลาเล็กน้อยตามความเห็นดี เห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงตีสอนเรา เพื่อผลประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในวิสุทธิภาพของพระองค์ [ได้รับพระพรจากความยุติธรรมของพระองค์] ดังนั้น เมื่อมีการตีสอนดูไม่เป็นที่ชื่นใจเลย เป็นเรื่องเศร้าใจ แต่ต่อมาจากนั้นก็ก่อให้เกิดความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง เพราะเหตุนี้จึงทำให้มีที่อ่อนแอกว่าและหัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลัง [ถึงถึงความทนทุกข์ที่รับจากการตีสอน] ได้รับกำลังใหม่ [ตั้งต้นใหม่] และจงทำให้ทางตรงเพื่อให้เท้าของท่านเดินไป [การก้าวหน้าภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า] เพื่อว่าขาที่เขยยกนั้นจะได้ไม่เคล็ด[อย่างถาวร] แต่จะหายเป็นปกติ [กลับมามีสัมพันธภาพกับพระเจ้า] (ฮีบรู 12:7ข-13)

ประเภทต่างๆของการตีสอนจากพระเจ้า

พระเจ้าไม่ได้ตีสอนผู้เชื่อตามอำเภอใจหรืออย่างไม่มีกฎเกณฑ์ การตีสอนจากพระเจ้านั้นจะเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์อยู่เสมอ ด้วยความยุติธรรมของพระองค์ พระเจ้าจะทรงตีสอนเราด้วยวิธีที่เหมาะสมกับความบาปและการเติบโตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อที่กระทำบาปนั้น ด้วยเหตุนี้มีการตีสอนหลายรูปแบบ ซึ่งเราสามารถแยกได้เป็นสามประเภท หรือสามขั้นตอน คือ

1. การตีสอนประเภทเตือน
2. การตีสอนที่หนัก
3. การตีสอนถึงความตาย

หากผู้เชื่อไม่ยอมตั้งต้นใหม่เขาจะต้องทนกับการติสอนทั้งสามประเภทนี้ตามลำดับ การติสอนอย่างเบาจะเริ่มหนักยิ่งขึ้นหากผู้เชื่อไม่ตอบสนองต่อการติสอนอย่างเบา

ผู้เชื่อที่ไม่ยอมดำเนินชีวิตอยู่ในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้าจะต้องรับการติสอนประเภทเดือน ซึ่งจะบวกกับความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ เขาไม่ยอมกลับเข้ามีสัมพันธภาพกับพระเจ้าเพราะได้ปิดประตูในจิตใจไม่ให้พระคริสต์อยู่ในความคิดของเขา

จงฟังเถิด! เรา [พระคริสต์] ยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู (วิวรณ์ 3:20ก)

เสียงเฝ้าที่ประตูนั้นเป็นการติสอนประเภทเดือนสำหรับผู้เชื่อในพระคริสต์ โดยปกติแล้ว การติสอนประเภทเดือนจะไม่หนักเท่ากับความทุกข์ที่ผู้เชื่อจะนำมาถึงตนเอง อย่างไรก็ตาม เมื่อมีทั้งสองอย่างนี้รวมกันก็กลายเป็นการสะเทือนใจครั้งใหญ่สำหรับผู้ทำผิด แต่เนื่องจากเขายังไม่ได้เสื่อมลงถึงขั้นตอนท้ายๆ ของการปฏิเสธแผนการของพระเจ้า เขายังสามารถรับและสำนึกถึงความจริงได้ เขายังสามารถรับผลดีจากการติสอนพระเจ้าจึงไม่จำเป็นต้องติสอนในขั้นตอนต่อไป ผู้เชื่อที่ได้รับการติสอนประเภทเดือนยังได้ยินเสียงเฝ้าประตู พระเจ้าสามารถดึงความสนใจเขาโดยผู้เชื่อจะไม่ต้องทนความเจ็บปวดที่หนักมาก

ถ้าผู้เชื่อปฏิเสธหรือเพิกเฉยต่อการติสอนประเภทเดือน เขาก็จะต้องรับการติสอนที่หนักยิ่งขึ้น เนื่องจากเขามีนิสัยชอบปฏิเสธแผนการของพระเจ้า เขาจะไม่ไวต่อความจริง การติสอนประเภทเดือนไม่เพียงพอสำหรับเขา พระเจ้ายังมีพระประสงค์ที่สวยงามสำหรับชีวิตของผู้เชื่อฝ่ายเนื้อหนังคนนี้ แต่พระประสงค์นั้นจะไม่สำเร็จตราบใดที่เขาอยู่ไม่ได้อยู่ในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า พระเจ้ายังทรงก้าวจิตของเขาด้วยการทรงโปรดจัดเตรียมปัจจัยสำคัญสำหรับเขาในแต่ละวัน (Logistical Grace) เป็นการให้โอกาสเขาที่จะกลับเข้าไปในพระราชวัง ตราบใดที่เขายังมีชีวิตอยู่ ก็ยังมีความหวัง แม้ผู้เชื่อได้หมั่นประมาท

พระองค์อย่างต่อเนื่องเพราะการที่เขาเลือกที่จะอยู่ในระบบโลกของซาตาน พระองค์ยังทรงรักษาความหวังนั้นไว้ด้วยการติสอน

เมื่อผู้เชื่อได้กับภูต่อพระเจ้าเป็นเวลานานและอย่างต่อเนื่อง พระองค์ทรงติสอนเขาหนักยิ่งขึ้น เพื่อให้เขาหันกลับมาเห็นสถานการณ์ตามความเป็นจริง การติสอนที่หนักยิ่งขึ้นจะหนักกว่าความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ แต่เมื่อมีทั้งสองประเภทของความทุกข์นี้รวมกัน ผู้เชื่อจะต้องทนกับความเจ็บปวดที่รุนแรงมาก สำหรับผู้เชื่อที่ยังอยู่ในระบบโลกนั้นจะเป็นความทุกข์ที่ทนไม่ไหว

พระเจ้ามีความอดทนมากกับบุตรทั้งหลายของพระองค์ และทรงโปรดให้โอกาสมากมายแก่บุตรด้วย แต่ทุกครั้งที่คริสเตียนได้ปฏิเสธคำเรียกร้องจากพระบิดาที่จะกลับมาถึงวงฤทธิ์เดชของพระองค์ คนนั้นกำลังทำโอกาสที่จะกลับใจให้น้อยลงทุกที “ใจแข็งกระด้าง” หรือการสร้างแผลเป็นในจิตใจ (scar tissue of the soul) ทำให้เขาเลือกที่จะกบฏต่อพระเจ้าอย่างเป็นนิสัย (ฮีบรู 4:7; 6:6) หากเขาไม่ยอมตั้งต้นใหม่ เขาก็จะต้องเผชิญกับการติสอนประเภทที่ 3 คือบาปที่นำไปสู่ความตาย (1 ยอห์น 5:16) การติสอนถึงความตาย หรือ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” เป็นการออกไปจากโลกนี้เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์อย่างไม่สงบ เพราะผู้เชื่อไม่มีทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่เตรียมตัวเขาในการเผชิญกับความตาย

ไม่มีคริสเตียนคนใดที่สามารถยกเลิกความรอดของตนหรือของผู้เชื่อคนอื่นได้ แม้แต่ผู้เชื่อที่เลวทรามที่สุด หรือเย่อหยิ่งที่สุดเพราะคิดว่าตัวเองชอบธรรมจากการกระทำของตน ก็ยังต้องอยู่ต่อหน้าพระคริสต์เมื่อเขาได้จากร่างของเขาไป (2 โครินธ์ 5:8) ผู้เชื่อที่คือสิ่งเหล่านี้จะยังมีสันติสุขอันสมบูรณ์แบบบนสวรรค์ (วิวรณ์ 21:4) แต่เขาจะไม่ได้รับรางวัลซึ่งเป็นการถวายเกียรติแด่องค์พระเยซูคริสต์ชั่วนิรันดร์ (1 โครินธ์ 3:15) ผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตตามระบบโลกเป็นผู้แพ้ เขาจะไม่ได้รับรางวัลที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับเขาบนโลกและบนสวรรค์ แต่รางวัลเหล่านี้จะถูกเก็บไว้เป็นอนุสรณ์ต่อความผิดพลาดของเขา และพระพรอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์ (เอเฟซัส 1:3; 1 เปโตร 1:4)

ผู้เชื่อที่รับใช้ซาตาน

ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่ไม่ได้ตั้งต้นใหม่ และมีนิสัยชอบปฏิเสธแผนการของพระเจ้าที่จะต้องตายก่อนเวลาอันควรเพราะบาปที่นำไปสู่ความตาย ในบางกรณีพระเจ้าจะยึดชีวิตของเขาไว้ เพื่อใช้ศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์เหล่านี้ (ฟิลิปปี 3:18) เป็นเครื่องทดสอบแก่ผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว ให้ได้รับการฝึกฝนในการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ อย่างเช่น พระเจ้าจะทรงใช้คริสเตียนที่กำลังถูกการติสอนให้ทดสอบคริสเตียนที่กำลังโตขึ้นด้วยการทดสอบผ่านคน การทดสอบผ่านความคิด การทดสอบผ่านระบบบริหาร (คือ การที่ผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณรับการทดสอบผ่านรัฐบาล บริษัทหรือองค์กรต่างๆ) หรือการทดสอบผ่านความหายนะ²⁵ เหล่าผู้เชื่อที่กำลังถูกการติสอนมีบุคลิกและมุมมองชีวิตที่ต่างกันไป ในขณะที่พระเจ้าทรงใช้ผู้เชื่อที่กบฏต่อพระองค์เพื่อเป็นโอกาสให้ผู้เชื่อที่กำลังเติบโตขึ้นจะได้ฝึกความแข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณ ซาตานก็จะใช้เขาเป็นเครื่องมือที่จะดึงผู้เชื่อที่กำลังโตขึ้นนั้นให้ล้มเหลวในการเติบโตฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกัน (วิวรณ์ 2:2)

คงเป็นสิ่งที่คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่อยากจะเชื่อ แต่เมื่อวิเคราะห์อย่างรอบคอบแล้ว เราเห็นว่าข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ไม่ได้พูดถึงแต่ผู้ที่ไม่เชื่อ แต่ยังได้พูดถึงผู้เชื่อในพระคริสต์ด้วยเช่นกัน ในพระคำของพระเจ้า ผู้เชื่อถูกประเมินว่าเป็น ‘ศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์’ (ฟิลิปปี 3:18) ‘ศัตรูกับพระเจ้า’ (ยากอบ 4:4) ‘ผู้ที่เกลียดชังพระบิดา’ (ยอห์น 15:23) ‘ปฏิบัติของพระคริสต์’ (1 ยอห์น 2:18; 22; 4:3; 2 ยอห์น 7) ‘ศัตรูต่อพระเจ้า’ (โรม 8:7) ‘คนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง’ (1 โครินธ์ 3:1-3) ‘คนสองใจ’(ยากอบ 4:8) ‘ผู้ที่มาจากมาร’(1 ยอห์น 3:8) และ ‘ลูกของมาร’ (1 ยอห์น 3:10)

25. การทดสอบต่างๆ เหล่านี้ คือ การทดสอบการก้าวหน้า ซึ่งมีอยู่ประดุจที่ 7 แห่งวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า มีข้อมูลเพิ่มเติมที่หน้า 144-166

ผู้เชื่อฝ่ายโลกรับบทบาทเสมือนกับทหารที่ใกล้จะถูกปลดประจำการ ในการฝึกทหาร ครูฝึกจะให้ทหารเหล่านี้รับบทเป็นฝ่ายข้าศึกในการฝึกรบ ถึงแม้ว่าฝ่ายที่ได้รับการฝึกและฝ่ายที่รับบทเป็นข้าศึกนั้นจะอยู่ในกองทัพเดียวกัน แต่มีฝ่ายที่ได้รับการฝึกเท่านั้นซึ่งจะได้รับประโยชน์จากการฝึกรบ ในทำนองเดียวกัน เหตุผลเดียวที่พระเจ้าทรงยึดชีวิตของผู้เชื่อบางคนซึ่งเลือกที่จะกบฏต่อพระเจ้าไว้ คือให้เขาเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนผู้เชื่อคนอื่นศัตรูของพระเจ้าเหล่านี้ (ยากอบ 4:4) ยังเป็นสมาชิกในราชวงศ์ของพระเจ้า และพระเจ้ายังทรงรับรองความรอดนิรันดร์ของเขา ชีวิตของเขาจะไม่ถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้านอกจากการที่เขาเป็นเครื่องมือของพระเจ้าในการทดสอบความเข้มแข็งให้กับผู้เชื่อที่กำลังเติบโตขึ้น แน่แน่นอนว่าบทบาทนี้ไม่ใช่บทบาทที่น่านับถือนัก!

คริสเตียนฝ่ายโลกนี้ซึ่งกำลังแบกทุกข์ถึงที่สุด อาจเป็นผู้เชื่อที่มีน้ำใสใจจริง (ภาษาอังกฤษเรียกว่า sincere ซึ่งหมายถึงผู้ที่มีความตั้งใจดี แต่ไม่มีความสามารถ หรือคุณธรรมพอที่จะกระทำตามสิ่งที่คิดหรือพูดไป) มีท่าทีที่สุภาพ และถือกฎศาสนาอย่างเคร่งครัด แต่เขาได้หมิ่นพระคุณของพระเจ้าโดยทำให้การดำเนินชีวิตคริสเตียนกลายเป็นระบบการกระทำคิของมนุษย์ เขาอาจเป็นผู้เชื่อที่ถอยหลังอย่างมีศีลธรรม (moral degeneracy) ไม่ใช่ผู้เชื่อที่ถอยหลังอย่างไร้ศีลธรรม (immoral degeneracy) แต่ผู้เชื่อที่กำลังโตขึ้นไม่ได้ถูกหลอก เพราะเขาสามารถมองเห็นผ่านหน้ากากแห่งความชั่วร้ายนี้ และยังสามารถหลีกเลี่ยงที่จะดูถูกต่อคนเช่นนี้ ซึ่งจะ让他สามารถเติบโตขึ้นในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ความเป็นอัจฉริยะของพระเจ้าได้ทรงสำแดงโดยการที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ผู้เชื่อที่อยู่ในระบบฝ่ายโลกของซาตานได้โจมตีผู้เชื่อที่อยู่ในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ผู้เชื่อที่กำลังถอยหลังได้ช่วยสร้างผู้เชื่อที่กำลังเติบโตขึ้นอย่างไร้ตัว (สดุดี 76:10)

การรับบทเรียนผ่านความเจ็บปวด

หน้าที่ที่สำคัญที่สุดของการติสสอน คือ เพื่อสั่งสอนผู้เชื่อซึ่งกำลังกระทำผิด พระเจ้ากำลังทำให้ผู้เชื่อต้องสำนึกถึงการเพิกเฉยที่เขามีต่อพระคำของพระองค์ผ่านความเจ็บปวด

ผู้เชื่อที่พลาดที่จะเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์จะต้องทนกับความทุกข์ยากตลอดชีวิต จนถึงวันที่เขาต้องตายด้วยบาปที่นำไปสู่ความตาย ในระหว่างเวลานั้น เขาจะต้องแบกความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ และรับการติสสอนจากพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง เขาจะต้องสงสัยตลอดชีวิตของเขาว่าทำไมเขายังไม่ได้พบความสุข

ยังมีผู้เชื่ออีกหลายคนซึ่งได้เรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์แต่ปฏิเสธบางประเด็นที่ไม่ถูกใจเขา เขาจึงต้องเรียนประเด็นเหล่านั้นผ่านการติสสอน ในกรณีนี้ผู้เชื่อได้เรียนและจดจำหลักคำสอนพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ แต่ไม่ยอมประยุกต์นำมาใช้กับชีวิตของเขา การติสสอนจะบังคับให้เขาต้องประยุกต์หลักคำสอนที่มีอยู่ในจิตใจมาใช้กับสถานการณ์ซึ่งมนุษย์ไม่สามารถแก้ไขได้จากพลังของตนเอง

เรามีแนวทาง 2 แนวทาง คือ เราสามารถเรียนรู้ผ่านการศึกษาคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นทางเลือกที่ง่ายกว่า หรือไม่ก็ต้องรับบทเรียนผ่านความเจ็บปวด สำหรับผู้เชื่อมีเพียง 2 แนวทางนี้ในระบบการเรียน ในกรณีศึกษาภิบาลของคุณเป็นผู้สอนพระคัมภีร์ที่เตรียมพร้อม การสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ของเขาเป็นวิธีการที่พระเจ้าสามารถสำแดงแผนการของพระองค์อย่างไม่มีขอบเขต ในทางตรงกันข้าม การติสสอนจากพระองค์เป็นวิธีการสอนที่จำกัด ผู้สอนพระคัมภีร์ที่เตรียมพร้อมและสอนพระคัมภีร์บรรทัดต่อบรรทัด และข้อต่อข้ออย่างถูกต้องและถูกวิธีสามารถสื่อความจริงจากพระคัมภีร์ทั้งหมดแก่ผู้ฟัง ซึ่งจะผลักดันให้ผู้ฟังนั้นก้าวหน้าในชีวิตคริสเตียนจนถึงขั้นเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ ส่วนการติสสอนจากพระเจ้านั้น จะได้แต่ผลักดันให้ผู้เชื่อกลับเข้าสู่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อเขาจะเอาใจใส่กับหลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อไป การติสสอนมีจุดประสงค์อันจำกัดคือให้ผู้เชื่อรู้ว่าเขากำลังอยู่นอกสนามและจะต้องกลับเข้ามาข้างในผ่านการตั้งต้นใหม่

การตั้งใจเรียนพระคัมภีร์ในชั้นเรียนอาจจะยากสำหรับเราในบางครั้ง แต่ก็ไม่ยากเท่ากับการที่เราจะต้องทนทุกข์เพราะการติสสอนที่มาโดยตรงจากพระเจ้า การติสสอนเป็นสิ่งที่เตือนเราว่าพระเจ้าจะไม่ปล่อยความผิดบาปไปโดยปราศจากการลงโทษ ไม่ว่าการกระทำผิดนั้นจะดูเล็กน้อยสำหรับเรา แต่พระเจ้าไม่มองข้ามความผิดของบุตรของพระองค์ พระเจ้าทรงสำแดงพระคุณแก่บุตรทุกคนเท่าเทียมกัน เหตุฉะนั้น ไม่ช้าก็เร็ว พระองค์จะทรงติสสอนผู้เชื่อด้วยวิธีการที่เหมาะสม เพื่อเขาจะสำนึกถึงสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต

การอธิบายเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการติสสอนจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงติสสอนเพื่อเป็นการสอนและฝึกเรา การติสสอนจากพระองค์จะผลักดันให้เราสนใจการเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์จนกระทั่งการเปลี่ยนแปลงความคิดใหม่ๆ ผ่านพระคำจะกลายเป็นวิถีชีวิตในแต่ละวัน คงมีบางครั้งที่เรายังต้องเรียนรู้ผ่านการทนทุกข์ แต่เรายังควรขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับการแสดงพระคุณนั้นเช่นกัน

ผู้ที่เรารัก [ผู้เชื่อในพระคริสต์ คือผู้ที่รับความชอบธรรมของพระเจ้า] เราก็ได้ประณาม [การติสสอนประเภทเตือน] และติสสอน [การติสสอนที่หนัก] เพราะฉะนั้น จงกระตือรือร้น [รับการผลักดันจากการติสสอน] และเปลี่ยนความคิด [ตั้งต้นใหม่และเรียนหลักคำสอนพระคัมภีร์] (วิวรณ์ 3:19)

ผู้เชื่อมักจะรู้จักข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ดี ซึ่งบริบทไม่ได้เกี่ยวกับความรอดเหมือนที่หลายคนคิด แต่เป็นการพูดถึงการติสสอนประเภทเตือน (ตามบริบทของข้อที่ 19 ข้างบน)

จงฟังเถิด! เรายืนเฝ้าอยู่ที่ประตู [การติสสอนประเภทเตือน] ถ้าผู้ใด [ผู้เชื่อซึ่งดำเนินชีวิตในระบบโลก ซึ่งถูกเรียกว่า ‘ผู้ที่เรารัก’ ในข้อ 19] ได้

ยินเสียงของเราและเปิดประตู [ตั้งต้นใหม่] เราจะเข้าไปหาผู้นั้น [เมื่อผู้นั้นได้เข้าวางฤทธิ์เดชของพระเจ้าอีกครั้ง] และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา [สัมพันธ์ภาพกับพระองค์ผ่านหลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานเป็นอาหารฝ่ายวิญญาณ]” (วิวรณ์ 3:20)

แม้เขาจะดำเนินชีวิตตามระบบโลกของชาตคน ผู้เชื่อทุกคนแห่งยุคคริสตจักรยังเป็นปุโรหิตของพระคริสต์เสมอ หากเขาปรารถนาที่จะเข้าสู่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเมื่อไร เขาแค่เพียงใช้สิทธิ์ในการเป็นปุโรหิตที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า ณ ที่พระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อจะกล่าวถึงบาปของเขาต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ (ฮีบรู 4:16) การติสสอนอาจเปรียบได้กับเสียงสัญญาณเตือนซึ่งจะให้เราทราบว่ากำลังมีบางอย่างผิดปกติกับชีวิตของเรา トラバドที่เรายังไม่ได้ยินเสียงสัญญาณเตือน องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ยังทรงยื่นเคาะอยู่ที่ประตูเพื่อให้โอกาสผู้เชื่อที่จะตั้งต้นใหม่ การพลาดที่จะตอบสนองหลังจากการได้ยินเสียงเตือนนั้น จะนำการติสสอนอย่างหนักยิ่งขึ้นมาถึงชีวิตของเรา

ดูเถิด! เขา [ผู้เชื่อฝ่ายโลก] จะเจ็บปวดเพราะคลอดความชั่วช้า [การติสสอนประเภทเดือน] เพราะเขาได้ท้อด้วยความทุกข์ [จากการตัดสินใจผิดพลาด] เพราะฉะนั้นเขาคลอดชีวิตอันหลอกลวงออกมา (สดุดี 7:14)

ความเยอหยิ่ง ซึ่งมีหลายรูปแบบ เป็นการหลอกลวง ผู้เชื่อที่เยอหยิ่งจะไม่ยอมรับผลภายหลังจากการตัดสินใจผิดพลาดของตน และจะไม่ยอมตอบสนองต่อการติสสอนประเภทเดือนซึ่งถูกรวมกับความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ ถ้าเขาเป็นผู้เชื่อที่ถอยหลังซึ่งถือศีลธรรมของมนุษย์ เขากำลังกระทำบาปและก่อความชั่วจากภายใต้หน้ากากแห่งความน่านับถือ โดยเขาหมกมุ่นกับความชอบธรรมของตนเอง และยังคงกระตือรือร้นที่จะชักนำผู้อื่น

ให้ทำการกระทำดีของมนุษย์ตามเขา (โดยมักจะคิดว่าเขากำลังรับใช้พระเจ้าอยู่) คนนี้จะไม่ยอมรับว่าความทุกข์ยากที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของเขาเป็นสิ่งที่เขาก่อให้เกิดขึ้นเอง หรือเป็นเสียงสัญญาณที่พระเจ้ากำลังเตือนเขาให้กลับมาถึงแผนการของพระองค์ ส่วนผู้เชื่อที่ไร้ศีลธรรม บาปของเขาจะเห็นได้ชัดเจนกว่า เขาอาจโทษสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมสำหรับพฤติกรรมของเขา หรืออ้างว่าเขาไม่เลวร้ายกว่าคนอื่น โดยเอาจุดดีของตนมาเปรียบกับจุดอ่อนของผู้อื่น เขาอาจมองการกระทำผิดของตนว่าเป็นเพียงแค่จุดเล็กน้อยในชีวิตและไม่ใส่ใจเรื่องใหญ่

ผู้เชื่อที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณทั้ง 2 ประเภทนี้พยายามที่จะแก้ตัวโดยไม่ยอมรับว่าตัวเองผิด แต่ไม่ว่าเป็นการถอยหลังอย่างมีศีลธรรม หรือไร้ศีลธรรมก็ตาม พระเจ้าทรงเกลียดชังพฤติกรรมทั้งสองแบบนี้ พระองค์จึงต้องทะเลาะแวงแห่ง “ชีวิตอันหลอกลวง” โดยให้ผู้เชื่อได้รับความเจ็บปวดที่จุดอ่อนของเขา พระเจ้าทรงสู้รบต่อผู้จองหอง (สุภาษิต 3:34; ยากอบ 4:6; 1 เปโตร 5:5) โดยโจมตีความเยอหยิ่งด้วยการติสสอนที่จุดอ่อนนั้นเพื่อจะเกิดผล ผู้เชื่อที่ยืนกรานกับความเยอหยิ่งของเขาจะไม่ฟังการเรียกร้องของพระเจ้า ท้ายสุดเขาจึงต้องรับการติสสอนถึงขั้นต้องเสียชีวิต

เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่ผู้อื่น [เป็นผู้เชื่อฝ่ายโลก] ไม่ร้อน [ผู้เชื่อที่กำลังเติบโตขึ้น] และไม่เย็น [ผู้ที่ไม่เชื่อ] เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา [ผู้เชื่อต้องตายเพราะความบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย] (วิวรณ์ 3:16)

นี่คือข้อความที่พระคริสต์ทรงมอบให้กับคริสตจักรที่คริสตจักรเลาดีเซีย พระองค์ทรงอ้างถึงน้ำประปาของเมืองนั้น เพื่อให้พวกเขาเห็นภาพที่กำลังเกิดขึ้นกับคริสตจักรของตน ไกลๆเลาดีเซียมีบ่อน้ำพุร้อนที่เมืองเฮราโปลิส และบ่อน้ำเย็นที่เมืองโคโลสี แต่น้ำที่ไหลมาทางท่อหินถึงเมืองเลาดีเซียจะอุ่นๆ ไม่ร้อนหรือเย็น และมีกลิ่น

เหมือนจากแร่ที่อยู่ในน้ำนั้น เพราะฉะนั้นผู้เชื่อที่เมืองเลาดีเซียคงจะต้องอาเจียนบ้างเพราะน้ำนั้น จึงเข้าใจภาพเปรียบเทียบจากพระธรรมวิวรณ์ได้อย่างชัดเจน

น้ำอุ่นเป็นภาพแสดงถึงผู้เชื่อฝ่ายโลก ซึ่งไม่มีความสามารถที่จะมีความสุขในชีวิต (no capacity for life) โดยเขากระทำผิดภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ เขาจะรู้สึกขมขื่นกับชีวิตมากยิ่งขึ้นเมื่อต้องแบกทุกข์จากการตัดสินใจที่ถูกต้อง ซึ่งต้องการการตัดสินใจตามขั้นตอน ถ้าเขาไม่แก้ไขการตัดสินใจผิดด้วยการตัดสินใจที่ถูกต้อง ซึ่งต้องการการตัดสินใจใหม่ตามด้วยการปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า ผู้เชื่อคนนั้นจะจมลงในระบบโลกของซาตานจนกว่าพระเจ้าจะเรียกเขาออกจากโลกด้วยความตายที่น่าอัศจรรย์

เขา [ผู้เชื่อที่เลือกภักดีต่อพระเจ้า] ขุดหลุม [ตัดสินใจที่จะตอบสนองต่อความต้องการฝ่ายเนื้อหนัง] และค้นไปในหลุมนั้น [ไม่ยอมกลับใจ ต้องรับความทุกข์ต่อเนื่อง] เขาตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้นั้น [ความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ] ความชั่วช้าของเขากลับมาสู่ศีรษะเขา และความทารุณของเขาลงมาบนกบาลของเขาเอง (สดุดี 7:15-16)

อาจารย์เปาโลได้เขียนอธิบายถึงการตัดสินใจ 3 ประเภท เมื่อบรรยายถึงชาวโครินธ์บางคนซึ่งเมาเหล้าในเวลาเข้าร่วมพิธีมหาสนิท

ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลัง [การตัดสินใจประเภทเดือน] และป่วยไข้ [การตัดสินใจที่หนักยิ่งขึ้น] และบ้างก็ล่วงกลับไป [การตัดสินใจถึงความตาย] แต่ถ้าเราพิจารณาตัวเราเอง [ตั้งต้นใหม่] เราคงไม่ต้องถูกทำโทษ (1 โครินธ์ 11:30-31)

เมื่อผู้เชื่อได้ตั้งต้นใหม่กับพระเจ้า การตัดสินใจของเขาอาจถูกยกเลิกไป หรือน้อยลง หรือไม่ก็จะอยู่เหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าผู้เชื่อต้องทนทุกข์เท่าไรหลังจากเขาได้เข้าสู่วงฤทธิ์เดชของพระเจ้าแล้ว การตัดสินใจที่เขาต้องรับนั้นจะกลายเป็นพระพรเพราะการที่เขาอยู่ในตำแหน่งซึ่งทำให้เขาสามารถใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่เขาจะมี

ลูคัส มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงดีเดือนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้น อย่าคูหมัน การตัดสินใจขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ [การตัดสินใจประเภทเดือน] แต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์ทรงโยยดี [การตัดสินใจที่หนัก] แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา (โยบ 5:17-18)

การทนทุกข์ของคริสเตียนส่วนใหญ่เป็นความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ ซึ่งไม่มีประโยชน์ต่อชีวิตของผู้เชื่อ ในทางตรงข้าม การตัดสินใจจากพระเจ้านั้นเป่าหมายเพื่อที่จะรักษา พระเจ้าทรงเป็นนายแพทย์ซึ่งต้องทำผู้ป่วยให้เจ็บก่อน เพื่อที่จะจัดกระดูกที่หักหรือทำการผ่าตัด เราทำให้ตนเองต้องเจ็บเมื่อเราเพิกเฉยต่อกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ และเลือกที่จะอยู่ในระบบโลกของซาตาน พระเจ้าจึงต้องให้เราารู้สึกเจ็บอีกเพื่อจะให้เรากลับมามีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ด้วยการตัดสินใจ พระเจ้าทรงประทานสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เชื่อฝ่ายโลก เพื่อเขาจะได้รับพระพรและพบความสุขในชีวิต

การตัดสินใจและความรอดนิรันดร์

ถึงแม้พระเจ้าจำเป็นต้องตัดสินใจของพระองค์ แต่ไม่มีวันที่พระองค์จะทอดทิ้งเรา แม้คุณอาจต้องทนทุกข์ถึงที่สุดเพราะกำลังรับการตัดสินใจอย่างหนักจากพระองค์ แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังทรงประทานปัจจัยที่จำเป็นสำหรับคุณในแต่ละวัน การตัดสินใจไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงทิ้งคุณ การตัดสินใจจากพระองค์ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อ

จะต้องเสียความรอดของเขาไป ไม่มีความคิด คำพูด หรือการกระทำใดๆที่จะสามารถเอาความรอดไปจากผู้เชื่อในพระคริสต์ได้ ความรอดคือผลแห่งพระราชกิจของพระเจ้าซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถทำลายหรือลบล้างไปได้ แต่เพราะความเยอหยิ่งของมนุษย์ยังมีหลายคนที่จะคิดว่าความผิดพลาดของมนุษย์จะสามารถลบล้างผลแห่งพระราชกิจอันถาวรของพระองค์ได้ พระคริสต์ทรงไถ่บาปของมนุษย์ทุกประการ รวมถึงบาปแห่งความเยอหยิ่งนั้น เพื่อจะไม่มีบาป การตัดสินใจ ความโง่เขลา หรือความไร้สาระของมนุษย์ที่สามารถทำลายความสัมพันธ์ที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้าได้ ถึงแม้ว่าผู้เชื่อจะประกาศเล็กเชื่อในพระคริสต์ก็จะมีผลกระทบต่อสถานะอันถาวรที่เขาเป็นรัชทายาทของพระเจ้า

พระคัมภีร์นำเชื่อคือ:

ถ้าเราตายกับพระองค์

[ในเวลาที่เราเชื่อในพระคริสต์การบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ทำให้เราเข้าส่วนในความตายของพระคริสต์]

เราก็จะมีชีวิตกับพระองค์เช่นกัน [ความรอดนิรันดรเป็นสิ่งที่แน่นอน]

ถ้าเราอดทน [ในวงฤทธิ์เดชของพระองค์]

เราจะได้ครองร่วมกับพระองค์ [ในยุคพันปีของพระคริสต์]

ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ [พลาดที่จะเติบโตและถวายเกียรติแด่พระเจ้า]

พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน [จะไม่ทรงมอบรางวัลให้]

ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์ [ใช้ชีวิตของเราในระบบโลกของซาตาน]

พระองค์ก็ยังซื่อสัตย์อยู่ [เรายังจะรับความรอดตลอดนิรันดร]

เพราะพระองค์ไม่สามารถปฏิเสธพระองค์เองได้ (2 ทิโมธี 2:11-13)

เมื่อเราได้รับความรอดผ่านการเชื่อในพระเยซูคริสต์ในเวลานั้น เราได้รับความชอบธรรมของพระองค์และพระองค์ทรงประกาศว่าเราเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของ

พระองค์ (โรม 3:21-28) ถ้าพระองค์จะทรงยกเลิกความรอดของผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งได้รับความชอบธรรมของพระองค์แล้ว ก็เท่ากับว่าพระองค์ทรงปฏิเสธพระองค์เองและทรงขัดแย้งกับการที่พระองค์ทรงประกาศว่าเราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ความสัตย์ซื่อของพระองค์ได้รับรองความรอดของเรา

เมื่อพระองค์ทรงประทานความรอดแก่เรา พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าด้วยความสัตย์ซื่อของพระองค์ว่า ผู้เชื่อจะต้องถูกหักเหจากแผนการของพระองค์อยู่เสมอ พระองค์ไม่ประหลาดพระทัยเมื่อคริสเตียนได้เพิกเฉยต่อพระประสงค์ของพระองค์ เราเองอาจตกใจเพราะบาปบางอย่างของผู้เชื่อคนอื่น แต่บาปนั้นได้รับการพิพากษาลงโทษที่กางเขนแล้ว พระเจ้าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์เพราะความไม่สัตย์ซื่อของมนุษย์ แผนการของพระองค์ก็ยังยิ่งใหญ่กว่าความบาปและความผิดพลาดของมนุษย์ทั้งปวง

พระคุณของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลงและพระองค์ก็จะไม่เปลี่ยนพระทัย “ไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17) ไม่ว่าการติสสอนจากพระองค์จะหนักเท่าใด ก็จะไม่มีการที่พระองค์จะทรงยกเลิกความรอดของผู้เชื่อในพระคริสต์ ดังนั้น ผู้เชื่อที่กำลังรับการติสสอนควรสำนึกเสมอว่าพระเจ้ากำลังฝึกบุตรของพระองค์ในการทำตามแผนการของพระองค์

บทบาบทการป้องกันของการติสสอน

มีการติสสอนจากพระเจ้าสองประเภทซึ่งผมจะใช้เป็นตัวอย่างให้คุณเห็นว่าพระเจ้าทรงติสสอนอย่างไร ตัวอย่างแรกจะให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงติสสอนบุคคลด้วยการติสสอน 3 อย่างซ้อนกัน ตัวอย่างที่สองจะเป็นวิธีการที่พระองค์ทรงติสสอนครอบครัว กลุ่มต่างๆในสังคม และประเทศชาติ ผ่านการแข่งสาปถึงสี่ชั่วอายุ ตัวอย่างสองแบบนี้จะทำให้เราเห็นว่า การติสสอนจากพระเจ้าไม่ได้ทำหน้าที่ติสสอนผู้กระทำความผิดอย่างเดียว แต่ได้ปกป้องมนุษยชาติไว้ด้วย ถ้ามนุษย์สามารถทำทุกอย่างตามความคิดเสรีในแง่ลบโดยพระเจ้าไม่ได้

ควบคุมสถานการณ์ มนุษยชาติจะไม่รอด เสรีภาพซึ่งผู้เชื่อได้ใช้โดยอยู่ภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจได้รับการปกป้องโดยสิทธิอำนาจแห่งการติสอนจากพระเจ้า

การติสอน 3 อย่างซ้อนกัน

คริสเตียนที่กระทำบาปทางคำพูด เช่นการนินทา การตัดสิน และการใส่ร้าย จะต้องรับการติสอนอย่างหนัก เพราะบาปทั้งหมดนี้ได้ละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ สิทธิส่วนบุคคลเป็นส่วนประกอบสำคัญแห่งอิสรภาพ ผู้เชื่อทุกคนต้องรับผิดชอบที่จะสร้างความสัมพันธ์กับพระเจ้า และรักษาความสัมพันธ์นั้นไว้ ซึ่งคงจะยากถ้าเขาถูกโจมตีและถูกคนการวิจารณ์ บาปจากลิ้นได้ทำลายอิสรภาพส่วนบุคคล ส่วนผู้เชื่อที่กำลังดำเนินอยู่ในระบบโลก การจู่โจมจากผู้เชื่อคนอื่นจะเป็นอุปสรรคต่อการกลับเข้าสู่แผนการของพระเจ้า (โรม 14:10-14)

พระเจ้าทรงปกป้องความเป็นส่วนตัวของมนุษย์ทุกคนไว้ผ่านหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระองค์ทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข และทรงมอบการปกป้องเป็นพิเศษแก่ผู้เชื่อ โดยเพิ่มความเป็นส่วนตัวแห่งความเป็นปุโรหิตแก่ผู้เชื่อทุกคน เมื่อเราได้รับความรอดผ่านการเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้ทรงตั้งผู้เชื่อทุกคนให้เป็นปุโรหิตในราชวงศ์ของพระคริสต์ (ฮีบรู 5:6,10; 1 เปโตร 2:5,9; วิวรรณ์ 1:6;5:10;20:6)²⁶ ทุกคนที่เป็นรัชทายาทของพระเจ้าได้เป็นปุโรหิตต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าและต้องรับผิดชอบชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนต่อพระเจ้าเพียงผู้เดียวอย่างโดยตรงและเป็นส่วนตัว

เนื่องจากพระเจ้าทรงสถาปนาระบบปกป้องความเป็นส่วนตัวอย่างรอบคอบแก่ผู้เชื่อ เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าพระองค์จะไม่อนุญาตให้ผู้อื่นทำลายสิทธิส่วนบุคคลนั้น โดยความจริงแล้วพระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้เชื่อที่กระทำบาปทางลิ้นอย่างเป็นนิสัย ด้วยการติสอน 3 อย่างซ้อนกัน

การติสอน 3 อย่างซ้อนกัน (triple compound discipline) จะเริ่มต้นจากการที่ผู้เชื่อได้ตัดสินใจที่จะกระทำบาปทางความคิด บาปทางคำพูดทุกประการล้วนแต่มีบาปทางความคิดอยู่เบื้องหลัง อาทิเช่น ความเย่อหยิ่ง ความอิจฉา ความขมขื่น ความแค้น การมั่งร่ำรวย การไม่ให้ภัย ความสงสารตัวเอง หรือความรู้สึกผิด เป็นต้น บาปเหล่านี้จะทำให้ผู้กระทำต้องได้รับการติสอนจากพระเจ้า บาปทางความคิดจะผลักดันให้ผู้เชื่อยกย่องตัวเองและดูถูกผู้อื่น หรือในอีกแง่หนึ่ง หลังจากผู้เชื่อได้ตัดสินใจที่จะหมกมุ่นกับบาปทางความคิดเช่นนี้ เขาก็จะตัดสินใจที่จะแปรบาปนั้นให้เป็นบาปทางคำพูด ซึ่งจะทำให้เขาต้องได้รับการติสอนจากพระเจ้าเป็นครั้งที่สอง การกระทำบาปทางคำพูดเป็นสิ่งที่โง่มากที่ คริสเตียนจะทำ

อย่าตัดสินเขา เพื่อ [พระเจ้า] จะไม่ตัดสินท่าน (มัทธิว 7:1)

คำว่า 'ตัดสิน' เป็นคำศัพท์ที่ใช้พูดถึงบาปทางคำพูดทั่วไปซึ่งเล็งถึงผู้อื่นในแง่ลบ การตัดสินหมายถึงการที่มีผู้หนึ่งกล่าว หรือ นัยถึงผู้อื่นซึ่งเป็นการดูหมิ่นเขา ไม่ว่าจะการตัดสินนั้นเป็นไปตามความจริงหรือไม่จริง นั้นไม่สำคัญ แม้ข้อมูลนั้นอาจเป็นความจริง (ซึ่งมักจะยากที่จะพิสูจน์) ก็ยังไม่สามารถที่จะแก้ตัวเพื่อนินทาผู้อื่น แต่คุณพูดออกมาถึงบาปหรือความล้มเหลวของคนอื่น ก็เท่ากับว่าคุณได้นินทาคนนั้นแล้ว

การตัดสินผู้อื่นเป็นการดูหมิ่นพระคุณพระเจ้า พระเจ้าทรงมอบสิทธิแก่ผู้เชื่อทุกคนที่จะดำเนินชีวิตส่วนตัวของเขาต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีสิทธิที่จะเข้าร่วมประชุมในโบสถ์ท้องถิ่นของเขาเพื่อที่จะฟังหลักคำสอนพระคัมภีร์จากผู้สอน หากมีผู้เชื่อที่นั่นเล่นบทเป็นพระเจ้าโดยตัดสินผู้อื่น เขากำลังวางอุปสรรคต่อการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของผู้ที่ถูกนินทานั้นโดยทำให้ผู้ที่ถูกตัดสินนั้นเสียสมาธิในขณะที่เขาต้องการฟังคำสอน ในขณะที่เราต้องปกป้องตัวเองจากการนินทาที่มาจากลิ้นของคริสเตียนผู้อื่น เป็นสิ่งที่ยากที่จะดึงอกตั้งใจเรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อชีวิตฝ่ายวิญญาณ เพราะฉะนั้น ตามหลักการพระคุณของพระเจ้าแล้ว และด้วยว่าพระองค์ทรงปรารถนาที่จะ

26. R.B.Thieme, Jr., *The Integrity of God*, 83-84, และ *Christian Integrity*, 85-87

ให้ผู้เชื่อทุกคนได้เติบโตฝ่ายวิญญาณ การนิทาจึงมีโทษเป็นการตีสอน 3 อย่างซ้อนกัน ผู้เชื่อที่นิทาผู้เชื่ออื่นจะต้องรับการตีสอนทั้ง 3 อย่างดังนี้คือ

1. การตีสอนเพราะบาปทางความคิด ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้เขากระทำบาปทางคำพูด
2. การตีสอนเพราะบาปทางคำพูด
3. การตีสอนเพราะบาปที่เขาได้อ้างถึงในการนิทานั้น

คริสเตียนแต่ละคนต่างกันและชอบกิจกรรมที่ต่างกัน มีรสนิยมและพฤติกรรมเฉพาะตัวและมีความคิดเห็นที่แตกต่างจากคริสเตียนคนอื่น พฤติกรรมหรือทัศนคติของผู้เชื่อคนหนึ่งอาจขัดใจผู้เชื่ออีกคนหนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นแค่การแสดงถึงบุคลิกและเบื้องหลังของแต่ละบุคคล ไม่ใช่ข้ออ้างที่จะตัดสินและดูถูกเขา ผู้เชื่อทุกคนต้องรับผิดชอบชีวิตของตนเองต่อพระเจ้า ไม่ใช่ที่จะคอยดูชีวิตของคนอื่นหรือบังคับให้เขาทำตามชีวิตของตน

เพราะพระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู มนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ (1 ซามูเอล 16:7ข)

หลักการของสิทธิส่วนบุคคลมีข้อยกเว้นบ้างในบางกรณี เช่น พ่อแม่มีสิทธิและความรับผิดชอบที่จะควบคุมชีวิตของลูกจนกว่าลูกจะโตเป็นผู้ใหญ่ตามกฎหมาย และศิษยาภิบาลมีสิทธิและรับหน้าที่ที่จะปกป้องสมาชิกในคริสตจักรจากการที่จะมีผู้อื่นละเมิดสิทธิส่วนบุคคล เขาจึงจะต้องคอยดูและปฏิบัติต่อการกระทำผิดนั้นอย่างเหมาะสม ในทำนองเดียวกัน หัวหน้างานต้องรายงานถึงข้อบกพร่อง (เกี่ยวกับการทำงาน) ของผู้ที่อยู่ภายใต้การดูแลของเขา อย่างไรก็ตาม ถ้าเขาได้เผยข้อมูลนั้นแก่ผู้ที่ไม่จำเป็นต้องทราบ ก็ถือว่าเขาได้ตัดสินและละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของคนนั้นแล้ว ใครก็ตามที่นิทาหรือตัดสินผู้อื่นกำลังกระทำบาปทั้ง 2 อย่างด้วยกัน ได้แก่บาปทางความคิด ซึ่งได้ผลักดันให้เขาพูด

นิทาหรือใส่ร้ายผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ และสองคือ บาปทางคำพูดนั่นเอง ทั้ง 2 บาบนี้จะนำการตีสอนมาถึงผู้ที่กระทำ อย่างไรก็ตาม การตีสอนของเขาไม่ได้จบลงแค่นี้ สำหรับบาปทางลึนนั้น ยังมีการตีสอนเพิ่มอีกอย่างหนึ่งซึ่งจะเกี่ยวข้องกับบาปที่ผู้ที่นิทาได้พูดไปแล้ว

เพราะว่าท่านทั้งหลายจะตัดสินเขาอย่างไรพระเจ้าจะทรงตัดสินท่านอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะได้ทรงดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น (มัทธิว 7:2)

ผู้ที่ใส่ร้ายผู้อื่นจะต้องรับการตีสอนแทนผู้ที่กระทำบาปนั้น ถ้าผู้ถูกนิทาได้กระทำผิดจริง พระเจ้ากำลังจัดการต่อเขาอยู่ด้วยวิธีอันยุติธรรมของพระองค์ผ่านการตีสอนจากพระองค์เอง (ซึ่งจะบวกกับความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ) แต่พอบาปของเขาถูกเผยออกมาด้วยคำนิทา ผู้ที่นิทานั้นได้เข้ามีส่วนร่วมในการตีสอนนั้นด้วย ในกรณีที่ผู้ถูกนิทาไม่ได้กระทำบาปนั้น เขาจะรับพระพรจากพระเจ้า ในขณะที่ผู้ที่ใส่ร้ายผู้อื่นนั้นจะได้รับการตีสอนอันเหมาะสมกับบาปที่เขาพูดถึงด้วยลึนของเขา

ทั้งหมดนี้ได้รวมกันเป็นความทุกข์ 3 อย่างซึ่งเขาต้องรับ เป็นการตีสอน 3 อย่างซ้อนกัน ผู้ที่ใส่ร้ายผู้อื่นนั้นถูกตีสอนเพราะบาปทางความคิด บาปทางคำพูด และบาปที่เขาเผยเมื่อเขานิทาผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ การตีสอนสำหรับบาป 3 อย่างซ้อน กันนี้เป็นการตีสอนที่หนัก นี่คือการยุติธรรมอันงดงามของพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งเสริมไม่ให้มีการนิทา ผู้เชื่อทุกคนควรพัฒนานิสัยโดยเรียนรู้ที่จะปิดปากให้สนิท เมื่อคิดอยากจะดูถูกผู้อื่นหรือวิจารณ์คนที่เขาไม่ชอบ ความสามารถในการควบคุมลึนของตนได้นำไปถึงการเติบโตฝ่ายวิญญาณอยู่เสมอ

ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนสมบูรณ์แล้ว [ได้โตแล้ว] และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย (ยากอบ 3:2ข)

การตีสอนในประวัติศาสตร์

ซาตาน มนุษย์ และพระเจ้า

ถึงตอนนี้เราได้ศึกษาถึงความทุกข์ที่เกิดขึ้นเพราะการตัดสินใจที่ผิดพลาดของผู้เชื่อในฐานะเป็นตัวละคร อย่างไรก็ตาม ในโลกนี้ยังมีความทุกข์ที่เกิดขึ้นอีกมากมายมหาศาล ซึ่งดูเหมือนว่าเกิดขึ้นนอกเหนือความรับผิดชอบของผู้เชื่อ และมีผลกระทบต่อหลายพันคนในภูมิภาคอันกว้างใหญ่ พระคัมภีร์ได้อธิบายถึงภัยพิบัติ เช่น สงคราม การกันดารอาหาร โรคระบาด และเศรษฐกิจที่ตกต่ำอย่างไรบ้าง? บทต่อไปจะตอบคำถามอันสำคัญนี้ และจะช่วยให้คุณเข้าใจถึงการแสวงหาไปถึงสิ่งชั่วอายุคนซึ่งผมจะใช้เป็นตัวอย่างที่สองในการแสดงวิธีการตีสอนจากพระเจ้า

การทนทุกข์ระดับชาติจะเกิดจาก 1 ใน 3 แหล่งกำเนิดเหล่านี้เสมอ ได้แก่ ซาตานมนุษย์ และพระเจ้า ซาตานได้ครองโลก (ยอห์น 12:31; 14:30; 16:11; เอเฟซัส 2:1-8; 1 ยอห์น 2:13-14) ถึงแม้ซาตานได้เสื่อมจากพระสิริของพระเจ้าแล้ว มันก็ยังเป็นบุคคลที่มีฤทธิ์อำนาจสูงสุดในบรรดาสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง (ยกเว้นแต่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์หลังจากการทรงเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์เท่านั้น) ด้วยความเป็นอัจฉริยะของซาตาน มันได้คิดและตั้งระบบ วิธีการ และอุบายอันปราดเปรื่องขึ้นมาเพื่อครองโลก

เป้าหมายของซาตาน คือ ต้องการพิสูจน์ว่าคุณเท่าเทียมกับพระเจ้า (อิสยาห์ 14:14) แต่ไม่มีบุคคลใดในบรรดามนุษย์หรือทูตสวรรค์ทั้งปวงซึ่งสามารถอยู่ได้โดยไม่พึ่งอาศัยพระเจ้า ไม่มีวันที่ซาตานจะเท่าเทียมกับพระเจ้าได้ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม ความเย่อหยิ่งทำให้เราประเมินผลของตัวเองดีกว่าความเป็นจริงเสมอ ส่วนซาตาน การมักใหญ่ใฝ่สูงของมันได้ก่อให้เกิดความโศกเศร้าอันมหาศาล L.S. Chafer นักศาสนศาสตร์ได้อธิบายว่าความ

ทุกข์ในโลกส่วนมากเกิดขึ้นเพราะการที่ซาตาน “ไม่สามารถทำแผนการของมันให้สำเร็จตามที่คาดหมาย”²⁷ ความเย่อหยิ่งของซาตาน ระบบของโลกที่มันตั้งไว้ ความขมขื่น ความรุนแรง และการที่มันยังไม่มีความสามารถพอที่จะทำแผนการของมันให้สำเร็จ สิ่งเหล่านี้จะทำให้ความทุกข์ยากและความโศกเศร้าเป็นเรื่องธรรมดาในโลกของมัน อย่างไรก็ตาม มนุษย์ได้ทำให้ตนเองตกเป็นเหยื่อของซาตานและได้ตกอยู่ภายใต้ระบบโลกของมันเพราะการตัดสินใจของตน

ซาตานอยู่ได้ก็เพราะพระเจ้า เช่นเดียวกับมนุษย์ ก็ไม่สามารถที่จะแยกออกจากพระเจ้าได้ ความจริงแล้วเมื่อมนุษย์อยู่นอกแผนการของพระเจ้า เขากลายเป็นทาสแห่งระบบโลกของซาตาน ซึ่งเป็นระบบที่ทำลายตัวของมันเอง หากพระเยซูคริสต์ไม่ได้ควบคุมประวัติศาสตร์ การที่ทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์เลือกที่จะปฏิเสธแผนการของเจ้านั้นจะทำให้มนุษยชาติสูญสิ้นไปตั้งนานแล้ว

แต่ทว่าพระเยซูคริสต์ทรงได้ควบคุมประวัติศาสตร์จริง แม้จะมีซาตานเป็นผู้ครองโลกอยู่ก็ตาม (สดุดี 2; ยอห์น 5:22; วิวรณ์ 1:5,18) พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ควบคุมสถานการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม พระองค์ทรงควบคุมประวัติศาสตร์โดยตรงโดยทรงบังคับระบบธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น ฤดูกาล อากาศ และภัยธรรมชาติ และพระองค์ทรงควบคุมประวัติศาสตร์ของมนุษย์ในทางอ้อมผ่านความคิดเสรีของมนุษย์ โดยยังมีบางคนเลือกงานต่อความจริง ซึ่งเปิดโอกาสเพื่อที่เขาจะนำฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาประยุกต์ใช้ในชีวิตของเขา ความจริงนั้นถูกเปิดเผยผ่านหลักการและกฎต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข พระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ และหลักคำสอนพระคัมภีร์

27. Lewis Sperry Chafer, *Systematic Theology*, 8 vols. (Dallas Seminary Press, 1947), 2:100

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงอวยพร ทรงติสสอน หรือทรงพิพากษาลงโทษ พระองค์ทรงกระทำด้วยความยุติธรรมที่สมบูรณ์แบบเสมอ พระองค์ทรงอวยพรทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ ซึ่งทำตามหลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้แล้ว ส่วนผู้เชื่อที่ทำตามแผนพิธิการของพระเจ้าและกลายเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณ พระองค์จะอวยพรเขาเป็นพิเศษ และพระพรนั้นจะไหลไปยังเพื่อน ญาติ และผู้อื่นที่อยู่ใกล้ตัวเขา (เรียกว่า blessing by association) ผู้คนเหล่านี้จะรับพระพรโดยตรงจากพระเจ้า หรือไม่ก็รับพระพรทางอ้อมผ่านผู้เชื่อที่โตแล้ว ด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อที่โตแล้วจึงมีอิทธิพลมากต่อประวัติศาสตร์ซึ่งคนอื่นมองไม่เห็น (invisible impact)

พระเจ้าได้รับเกียรติเมื่อพระองค์ทรงอวยพรผู้เชื่อที่โตแล้ว พระเยซูคริสต์ทรงคอยเผ่าผู้เชื่อที่โตแล้ว (สดุดี 1:6; 33:18-22; 34:15-19; 66:7) และทรงกำกับประวัติศาสตร์ให้เกิดผลดีสำหรับเขา (โรม 8:28) พวกเขาเชื่อที่โตแล้วเป็นท่อพระพรให้กับสถาบันหรือองค์กรที่เขามีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ครอบครัว กลุ่มต่างๆ ในสังคม บริษัท โบสถ์ท้องถิ่น หมู่บ้าน เมือง และประเทศชาติของเขา พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอวยพรมนุษยชาติผ่านทางราชอาณาจักรของพระองค์ โดยเฉพาะผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว

ในทางตรงกันข้าม พระเยซูคริสต์ทรงติสสอนผู้เชื่อและทรงพิพากษาลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งปฏิเสธความจริงและกบฏต่อพระประสงค์ของพระองค์²⁸ ในขณะที่หลักการแห่งท่อพระพรยังคงดำรงอยู่ ซึ่งบอกเราว่าผู้ที่มีชีวิตเกี่ยวข้องกับผู้เชื่อที่โตแล้วจะได้รับพระพรผ่านทางคนนั้น คนที่มีชีวิตเกี่ยวข้องกับคนที่รับการแข่งสาปก็จะต้องรับความทุกข์ร่วมกับเขาด้วยเช่นเดียวกัน คริสเตียนที่โสกเศร้าเพราะความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อนเป็นคนที่ไม่น่าคบอยู่แล้ว แต่เมื่อเขาต้องรับการติสสอนจากพระเจ้าเพิ่ม ผู้ที่อยู่ใกล้ตัวเขาจะต้อง

28. ดูภาคผนวก A “ความต่างกันระหว่างการทรงพิพากษาลงโทษ และ การติสสอนจากพระเจ้า”

รับผลกระทบจากการติสสอนนั้น (โยนาห์ 1:4-16) ยังมีคริสเตียนที่ต้องรับการติสสอนจากพระเจ้ามากเท่าใด ผู้อื่นก็จะยิ่งต้องรับผลกระทบจากการติสสอนร่วมกับเขามากเท่านั้น ด้วยเหตุนี้การแข่งสาปจะทวีขึ้นซึ่งเป็นการติสสอนและการพิพากษาลงโทษจากพระเจ้าต่อประเทศชาติที่มีประชากรดำเนินชีวิตในระบบโลกของซาตาน

การรับการติสสอนร่วมกัน และ ประเทศแกนนำของพระเจ้า

ถึงแม้คริสตจักรและภาครัฐจะต้องอยู่แยกกันเสมอ ทุกประเภทแห่งความจริง คือ หลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข พระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ และหลักคำสอนพระคัมภีร์ ได้สอดคล้องกันอยู่เสมอ โดยใช้หลักการและกฎต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข พระเจ้าได้ทรงแบ่งแยกมนุษยชาติให้เป็นกลุ่มต่างๆ ตามประเทศชาติ ด้วยวิธีนี้พระองค์จึงใช้ประเทศแกนนำของพระเจ้าที่จะอวยพรประเทศอื่น ซึ่งชนชาติอิสราเอลเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าประเทศแรก (ปฐมกาล 11:9; กิจการของอัครทูต 17:26)

ประเทศแกนนำของพระเจ้าเป็นประเทศซึ่งมีรัฐบาลที่ช่วยรักษาและปกป้องอิสรภาพ สิทธิส่วนบุคคล และทรัพย์สินสมบัติของพลเมือง และไม่กีดขวางการประกาศพระกิตติคุณ หรือการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายในขอบเขตของประเทศโดยยังรักษาระบบรัฐบาลและคริสตจักรให้แยกออกจากกัน ประเทศแกนนำของเจ้านั้นไม่กีดกันกิจการขององค์กรคริสเตียน เช่น คริสตจักรหรือคณะมิชชันนารีที่จะตั้งโครงการมิชชันนารีในประเทศอื่นเพื่อการประกาศพระกิตติคุณและเผยแพร่วาทะหลักคำสอนพระคัมภีร์ กิจการดังกล่าวเป็นสิ่งบ่งบอกถึงความแข็งแกร่งฝ่ายวิญญาณของประเทศแกนนำของพระเจ้า

การที่ประเทศแกนนำของพระเจ้าทำตามหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้ นั้นหมายความว่าประเทศแกนนำของพระเจ้าเป็นที่พักอาศัย และที่ลี้ภัยสำหรับชาวยิวที่ถูกข่มเหงในทั่วทุกมุมโลก (ปฐมกาล 12:3) ชาวยิวรับการข่มเหงอย่าง

มากมายเพราะเป็นเป้าหมายหลักของซาตาน เนื่องจากพระเจ้าทรงตั้งชนชาติยิวให้เป็นเครื่องมือของพระองค์ในการอวยพรมนุษยชาติ (ปฐมกาล 12:1-3; 22:18) และเป็นชนชาติที่พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญาชั่วนิรันดร์กับเขา (สดุดี 89:28-37; 2 ซามูเอล 7:10-16) ซาตานจึงมีเหตุผลว่า หากชนชาติอิสราเอลถูกทำลายให้หมดสิ้นจากโลก นั่นถือว่าพระเจ้าผิดคำสัญญา คุณธรรมของพระเจ้าจึงไม่สมบูรณ์แบบ และซาตานจะชนะคดีแห่งการต่อสู้ระหว่างฝ่ายพระเจ้ากับฝ่ายซาตาน (the angelic conflict) อย่างไรก็ตาม พระเยซูคริสต์จะทรงบรรลุพันธสัญญาทุกประการเมื่อพระองค์ทรงตั้งชนชาติอิสราเอลให้เป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์จะทรงครองโลกในเวลา หนึ่งพันปีของพระคริสต์ และต่อไปเป็นนิรันดร์ (อิสยาห์ 5:26; 11:11-13; เศคาริยาห์ 10:6-12) โดยพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวตลอดไปเป็นนิรันดร์

เนื่องจากอิสราเอลอยู่ภายใต้ระบบการตีสอนจากพระเจ้าตลอดยุคคริสตจักร พระเจ้าจึงแต่งตั้งประเทศอื่นเพื่อเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าให้รับหน้าที่ในการเป็นต่อพระพรต่อประเทศอื่นๆ แทนอิสราเอลเพียงชั่วคราว (ลูกา 21:24)²⁹ จักรวรรดิโรมสมัยราชวงศ์ของ อันตัน ซีซาร์ Antoine Caesars (ปี ค.ศ.96-192) เป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าประเทศแรก ตั้งแต่เวลานั้นมีอีกหลายประเทศซึ่งได้รับตำแหน่งนี้แล้วก็เสียตำแหน่งไป เช่น อาณาจักรแฟรงก์แห่งซาร์รีเมน Charlemagne (ฝรั่งเศส) ในศตวรรษที่ 8 และประเทศอังกฤษในศตวรรษที่ 18 กับ 19 ในปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้า

29. เวลากำหนดของคนต่างชาติ (“the times of the Gentiles”) เริ่มตั้งแต่พระวิหารที่เยรูซาเล็มถูกทำลายในปีค.ศ.70 และจะสิ้นสุดเวลาที่กำหนดลงเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาและแต่งตั้งอิสราเอลเป็นประเทศแกนนำของพระเจ้าอีกครั้ง ดู R.B.Thieme, Jr., *The Divine Outline of the History: Dispensations and the Church* (1999) 8, 67

ในสมัยพระคัมภีร์เดิม แม้ประเทศอิสราเอลจะมีผู้เชื่อที่โตแล้วน้อยมาก และมีทรัพยากรฝ่ายวิญญาณไม่มากเมื่อเปรียบกับผู้เชื่อในยุคคริสตจักร แต่พวกเขายังมีอิทธิพลมากในประวัติศาสตร์ของประเทศชาติและโลก แม้ผู้เชื่อชาวียูถูกเรียกว่าเป็น “เกลือแห่งโลก” (มัทธิว 5:13) “ผู้ที่จจะรอดนั้น (มีน้อย)” (โรม 9:27) และ “พวกที่เหลืออยู่” (โรม 11:5) หลักการนี้ยังส่งผลถึงปัจจุบัน กลุ่มผู้เชื่อเป็นอย่างไร ประเทศแกนนำของพระเจ้าก็เป็นอย่างนั้น (สดุดี 33:10-19) แต่ตอนนี้ผู้เชื่อทุกคนเป็น “สิ่งถูกสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17) ด้วยระบบพิธีการใหม่และฤทธิ์อำนาจจากพระเจ้า ซึ่งให้โอกาสแก่ผู้เชื่อทุกคนแห่งยุคคริสตจักรที่จะมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์มากกว่าผู้เชื่อใดๆ ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ผู้เชื่อที่โตแล้วมีอิทธิพลที่คนอื่นจะมองไม่เห็นในทั้ง 3 ด้าน:

1. การเป็นต่อพระพรต่อผู้ที่อยู่ใกล้ตัว (blessing by association)
2. การมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ของประเทศชาติของตน (historical impact)
3. การมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ของโลกโดยสนับสนุนกิจการเผยแผ่ (international impact)

คริสเตียนที่เติบโตเพียงไม่กี่คนก็สามารถกำหนด และมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์ได้ ทั้งๆที่ไม่มีใครรู้จักแม้แต่ชื่อของเขา พระเยซูคริสต์ทรงอวยพรประเทศแกนนำของพระเจ้าเมื่อมีผู้เชื่อในประเทศนั้นได้ก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณ และจะทรงตีสอนประเทศนั้นเมื่อผู้เชื่อส่วนใหญ่ดำเนินชีวิตในระบบโลกของซาตานอย่างเป็นนิสัย หากมีผู้เชื่อจำนวนมาก เพิกเฉยต่อการตีสอนประเภทเดือนที่ ได้รับในชีวิตส่วนตัวของเขา จำนวนผู้เชื่อที่สามารถกำหนดและมีอิทธิพลต่อประวัติศาสตร์จะลดน้อยลง และประชากรในประเทศจะต้องรับการตีสอนร่วมกัน การประยุกต์หลักคำสอนมาใช้มีดังนี้คือ คุณเองมีความรับผิดชอบต่อประเทศของคุณในการที่จะพัฒนาการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า

พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษประเทศแกลนำของพระองค์ผ่านการตีสอน 5 รอบ (5 cycles of discipline) ซึ่งจะหนักขึ้นตามขั้นตอน การตีสอน 4 รอบแรกจะมาจากเหตุการณ์ทุกข์ยากต่างๆ เช่น ความเสื่อมทรามของสังคม การล้มเหลวของเศรษฐกิจ และความวุ่นวายด้านการเมือง (เลวีนิติ 26:14, 18, 21) รอบที่ 5 จะทำลายสิทธิ์ในการเป็นแกลนำของพระเจ้าของประเทศนั้น โดยจะพ่ายแพ้ต่อการสู้รบทางด้านการทหาร ซึ่งจะทำให้พลเมืองต้องเผชิญกับความยากจน สังคมที่ไร้มนุษยธรรม และตกเป็นทาสต่อประเทศอื่น (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:49-67)

“ประชากรของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ [ไม่รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์] เพราะเจ้า [ผู้เชื่อ] ปฏิเสธไม่รับความรู้ เราก็ปฏิเสธเจ้า [อิสราเอล] ไม่ให้รับเป็นบุตรของเรานะ [ไม่รับเป็นประเทศแกลนำของพระเจ้าต่อไป] เพราะเจ้าหลงลืมพระบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราก็จะลืมพงศ์พันธุ์ของเจ้าเสียด้วย [อิสราเอลเสียสิทธิ์และพระพรแห่งการเป็นประเทศแกลนำของพระเจ้า]” [โฮเซยา 4:6]

การรับการตีสอนร่วมกัน และ ผู้เชื่อส่วนบุคคล

การตีสอนประเทศแกลนำของพระเจ้า 5 รอบ ซึ่งมีผลกระทบต่อภูมิภาคที่กว้างขวาง และชีวิตผู้คนเป็นอันมาก จะมีผลกระทบต่อคริสเตียนในฐานะส่วนบุคคลอย่างไรบ้าง?

ผู้เชื่อที่โตแล้วสามารถเป็นต่อพระพรต่อผู้ที่ปฏิเสธพระคริสต์และแผนการของพระเจ้า ข้อเท็จจริงนี้ได้อธิบายว่าทำไม “คนอธรรมจำเจริญขึ้น” (เยเรมีย์ 12:1-2) เพราะเขาได้รับพระพรผ่านทางผู้เชื่อที่โตแล้ว แม้เขาเองได้ปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งพระพร ในทางตรงกันข้าม การอยู่ใกล้คนที่กำลังรับการ懲สาป จะไม่ได้ทำลายการก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อที่กำลังโตขึ้น กฎของการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจได้ระบุว่าไม่มีใครถูกการ

ตีสอนจากพระเจ้านอกจากผู้ที่กบฏต่อพระองค์³⁰ แต่เมื่อจำนวนคริสเตียนที่โตแล้วได้ลดลงจนไม่เพียงพอที่จะกู้ประเทศได้ พระเจ้าจำเป็นต้องปฏิบัติการตีสอนแบบร่วมกัน ซึ่งทุกคนจะต้องได้รับผลกระทบ

ด้วยฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่พระเจ้าทรงควบคุมกาลเวลาและประวัติศาสตร์ของมนุษย์อย่างน่าอัศจรรย์มาก ภัยพิบัติที่พระองค์ทรงจัดไว้ให้เป็นการตีสอนสำหรับผู้เชื่อฝ่ายโลก ก็ได้นำพระพรถึงผู้เชื่อที่กำลังเติบโตอยู่ ในขณะที่เวลาที่พระองค์ทรงกำลังอวยพรผู้เชื่อเหล่านี้ พระองค์ยังสามารถตีสอนผู้เชื่อคนอื่นด้วยการตีสอนประเภทเดือน การตีสอนประเภทหนัก และยังสามารถนำผู้เชื่อบางคนออกไปจากโลกเพราะบาปที่นำไปสู่ความตาย ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะพ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ พระเจ้าไม่เคยทอดทิ้งผู้เชื่อสักคนหนึ่ง (สดุดี 37:25) พระองค์ทรงห่วงใยคุณเสมอ

ผู้เชื่อที่กำลังโตขึ้นและผู้เชื่อที่โตแล้วจะไม่ขาดพระพรเมื่อสถานการณ์บ้านเมืองแย่ง (สดุดี 23:4; เยเรมีย์ 39:10-18)³¹ เนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงควบคุมประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ไม่ว่าสภาวะของโลกจะตกต่ำสักเท่าไร ก็ยังไม่สามารถกีดขวางพระพรที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับเขา (โรม 8:38-39) สงคราม วิกฤตการณ์ด้านเศรษฐกิจ หรือการข่มเหงคริสเตียนไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อฤทธิ์เดชของพระเจ้า (โยบ 5:19-27) ถึงแม้ภายนอกอาจจะดูเหมือนโลกของผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตตามแผนพิธีการของพระเจ้ากำลังแตกสลาย แต่เขามีความสุขเพราะความมั่นคงในพระเจ้าและพระพรที่เขาได้รับจากพระองค์ เสมือนกับที่พระองค์ทรงก่อกำแพงไพบเมืองเยรูซาเล็มขณะเมื่อศัตรูกำลังห้อมล้อมอยู่ (เศคาริยาห์ 2:5) วงฤทธิ์เดชของพระเจ้าทรงปกป้องผู้เชื่อเมื่อมีความหายนะเกิดขึ้น

ในขณะที่ผู้เชื่อที่กำลังโตได้ใช้สถานการณ์ทุกข์ยากให้เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ผู้เชื่อฝ่ายโลกซึ่งเป็นสาเหตุของการตีสอนจากพระเจ้าจะไม่มีทรัพยากรฝ่ายวิญญาณแห่ง

30. ดูต่อในหน้า 60-64

31. R.B.Thieme, Jr., *Daniel, Chapters One through Six* (1996)

หลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งจะทำให้เขาจัดการต่อวิกฤตการณ์นั้นได้ เขาขาดกำลังจากภายใน เพราะเขาพลาดที่จะใช้ระบบบงกชวิธีพิเศษของพระเจ้า แทนที่จะทนทุกข์เพื่อเป็นการรับพระพร เขาจะต้องทุกข์ใจเพราะการตีสอนจากพระเจ้า

วิกฤตการณ์ครั้งใหญ่อาจทำให้ผู้เชื่อบางคนที่กำลังดำเนินชีวิตในระบบโลกของฆาตกรตื้นเขินและเห็นความจริง แต่ยังมีอีกหลายคนที่ไม่ยอมเปลี่ยนความคิดและวิถีชีวิตของตน พระเจ้าทรงใช้วิกฤตการณ์เช่นนี้เพื่อเป็นเครื่องมือในการพาผู้เชื่อเหล่านี้ไปจากโลกเพราะการกระทำบาปที่นำไปสู่ความตาย ไม่ว่าสถานการณ์ร้ายแรงจะเกิดที่ไหน คริสเตียนก็ยังรวมกับผู้ที่ไม่เชื่อในการเป็นเหยื่อในเหตุการณ์เกือบทุกครั้ง

ผู้เชื่อทุกคนจำเป็นต้องประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้กับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่เพื่อประเมินสถานะฝ่ายวิญญาณของเขาต่อหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำนึงว่าเขาจึงจะรู้ว่าเขากำลังทุกข์โศกเพราะตนเองกำลังรับการตีสอน หรือกำลังทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราเห็นพี่น้องคริสเตียนกำลังทนทุกข์อยู่ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะประเมินเขาว่า เขากำลังรับการตีสอนจากพระเจ้า ทุกข์โศกเพราะตนเอง หรือทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร ไม่มีผู้เชื่อคนใดมีสิทธิ์ประเมินสถานะฝ่ายวิญญาณของผู้อื่น

การรับการตีสอนร่วมผ่านการแช่งสาปสี่ชั่วอายุ

ในบทที่ผ่านมา เราได้เรียนถึงการตีสอน 3 อย่างซ้อนกันซึ่งเป็นตัวอย่างหนึ่งของวิธีการตีสอนจากพระเจ้าต่อผู้เชื่อส่วนบุคคล ในบทนี้เราจะใช้การแช่งสาปสี่ชั่วอายุ (the fourth generation curse) เป็นตัวอย่างในการเห็นถึงวิธีการที่พระเจ้าทรงปฏิบัติการตีสอนแบบร่วมกัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับแนวโน้มประวัติศาสตร์ของมนุษย์ เราอาจคิดว่าการตีสอนแบบร่วมส่งผลกระทบต่อคนตามภูมิภาคเท่านั้น แต่ก็ยังมีแช่งสาปสี่ชั่วอายุซึ่งมีผลกระทบต่อกลุ่มคนตามชั่วอายุด้วย พระเจ้าไม่ได้ควบคุมประวัติศาสตร์โดยไร้เหตุผล แต่พระองค์ได้ทรงพิจารณาทุกมุมมองของทุกเหตุการณ์ด้วยความยุติธรรมอันสมบูรณ์แบบ รวมถึง

ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับทุกคนที่เกี่ยวข้อง พระองค์ทรงประกาศถึงการแช่งสาปสี่ชั่วอายุในพระบัญญัติ 10 ประการ

อย่าทำรูปเคารพสำหรับตนเป็นรูปสิ่งใดซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือบนแผ่นดินเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้แผ่นดิน อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปนั้น เพราะเราคือพระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่หวงแหนให้โทษบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเราจนถึงสามและสี่ชั่วอายุคน (อพยพ 20:4-5)

พระองค์ก็ทรงย้ำหลักการนี้โดยกล่าวคำเตือนในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 5:9 และกันดารวิถี 14:18 แต่มันเป็นไปได้อย่างไรที่พระเจ้าแห่งพระคุณ ความยุติธรรม และความรักจะ “ให้โทษบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเราจนถึงสามและสี่ชั่วอายุคน”?

พระเจ้าไม่อธรรม พระองค์ไม่ลำเอียงต่อคนที่มิบรรพบุรุษที่เลวทราม ความจริงคือการแช่งสาปถึงสามหรือสี่ชั่วอายุจะลงโทษผู้ที่กระทำผิดจริง จะปกป้องผู้บริสุทธิ์ และยังรับรองว่าทุกคนมีอิสระที่จะกระทำผิดหรือกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามความคิดเสรีของตน

พระเจ้าทรงมองทุกคนอย่างเป็นทางการส่วนตัว และพระองค์ก็ยังทรงไม่พลาดที่จะจัดการต่อแนวโน้มประวัติศาสตร์ซึ่งสามารถทำลายกลุ่มคนตามแต่ละชั่วอายุ เนื่องจากพระเจ้าทรงประทานความคิดเสรีให้กับมนุษย์ แนวโน้มความบาปซึ่งเริ่มต้นเป็นนิสัยส่วนบุคคลจะกลายเป็นนิสัยที่ฝังอยู่ในตระกูล กลุ่มคนในสังคม หรือประเทศชาติใดๆ ที่ลูกหลานได้เรียนความบาปความชั่วจากพ่อแม่ จะถ่ายทอดความบาปนั้นแก่รุ่นต่อไป

ความบาปมาได้หลายรูปแบบและในแนวโน้มที่ต่างกันไป ซึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เขากระทำบาปนั้นเป็นเวลาสามหรือสี่ชั่วอายุคน นี้ได้แสดงถึงความเป็นอิสระที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่มนุษย์ (อพยพ 34:6) แต่เมื่อการกบฏต่อพระองค์นั้นได้ระบอบไปจนจะทำลายแผนการของพระเจ้า พระองค์จึง “ไม่ปล่อยผู้กระทำผิดไปโดยปราศจากการลงโทษ” (อพยพ 34:7) หลังจากยุคพระคุณซึ่งมีอยู่ระหว่างเวลา 3 ถึง 4 ชั่วอายุคนนั้น

พระองค์จะทรงปฏิบัติภารกิจสอนแบบร่วมกันแก่ตระกูล แก่กลุ่มต่างๆในสังคม หรือแก่ประเทศชาติ

ในการป้องกันมนุษยชาติจากการทำลายตัวเอง พระเจ้าทรงปฏิบัติภารกิจสอนแบบร่วมกันซึ่งจะค่อยๆหนักยิ่งขึ้นจากชั่วอายุหนึ่งถึงอีกชั่วอายุหนึ่ง เมื่อถึงรุ่นที่สามหรือสี่แล้วพระองค์จะทรงยับยั้งแนวโน้มความชั่วนั้นด้วยภัยพิบัติใหญ่ วิธีการสอนหรือการลงโทษ เช่นนี้จะยอมให้ความชั่วร้ายประเภทต่างๆ เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ แต่จะจำกัดความชั่วนั้นก่อนที่มันจะสามารถทำลายแผนการของพระองค์ พระองค์ไม่อนุญาตให้แนวโน้มประวัติศาสตร์มาคิดขวางทางของผู้ใดซึ่งเปิดใจต่อพระประสงค์ของพระองค์

พระเจ้าทรงติสอน (ผู้เชื่อ) หรือลงโทษ (ผู้ที่ไม่เชื่อ) แต่ละชั่วอายุในตระกูลหนึ่งสำหรับบาปที่ถูกฝังอยู่ในตระกูลนั้น ในพระธรรมอพยพ 20:5 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:9 พระเจ้าทรงเรียกคนจำพวกนี้ว่า “ผู้ที่ชังเรา” เพราะเขาเลือกดำเนินชีวิตในระบบโลกของซาตานโดยยึดบาปบางอย่างไว้ ซึ่งกลายเป็นวิถีชีวิตของทั้งตระกูล อย่างไรก็ตาม จะไม่มีผู้ใดต้องถูกการติสอนหรือการลงโทษด้วยการแข่งสาปสามถึงสี่ชั่วอายุคนหากเขาเลือกที่จะไม่กระทำความบาปตามตระกูล หากมีผู้เชื่อในตระกูลนั้นซึ่งปฏิเสธที่จะกระทำชั่วตามบิดาของตนและเลือกปฏิบัติตามแผนพิธีการของพระเจ้า การแข่งสาปนั้นจะถูกยกเลิกไป

บิดาจะไม่ต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน บุตรก็ไม่ต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน (เฉลยธรรมบัญญัติ 24:16)

ถ้าหากความบาปของบิดาถูกระงับไว้เมื่อใด คนของชั่วอายุนั้นไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับบาปนั้นแล้ว และไม่ต้องรับการติสอนหรือการลงโทษ ในกรณีเช่นนี้กฎแห่งพระคุณจะเข้ามาแทน

เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่าพระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกท่าน ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าสัจย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความรักมั่นคงต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และทรงรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:9)

หลังจากพระองค์ได้ทรงประกาศการแข่งสาปถึงสามสี่ชั่วอายุคน (อพยพ 20:5) พระองค์ยังทรงประกาศต่อว่า การเชื่อฟังต่อแผนการของพระองค์ จะทำให้การแข่งสาปนั้นถูกระงับไว้

แต่เราแสดงความรักมั่นคงต่อคนที่รักเราและปฏิบัติตามบัญญัติของเรา (อพยพ 20:6)

ไม่มีผู้ใดต้องรับทุกข์ภายใต้การแข่งสาปถึงสามสี่ชั่วอายุคนนอกจากเขาได้ร่วมกระทำบาปตามบิดาของตน แม้จะมีแนวโน้มทำความชั่วในประวัติศาสตร์อยู่ แต่พระคุณแห่งพระเจ้าทรงดำรงอยู่บนโลกเสมอ แค่เพียงมีกลุ่มคนเล็กน้อยที่เชื่อในพระคริสต์และเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณเขาก็สามารถช่วยกู้ตระกูลหรือครอบครัวจากความหายนะได้

เพราะพระเจ้าประเสริฐ ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความสัตย์สุจริตของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชาติพันธุ์ (สดุดี 100:5)

เราสามารถเข้าใจถึงเหตุผลที่พระองค์ทรงสำแดงความอดกลั้นก่อนที่จะปฏิบัติภารกิจสอนหรือการลงโทษจากการเปรียบเทียบดูการพิพากษาลงโทษที่พระเจ้าทรงกระทำในฉากสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของมนุษย์

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเลื่อยซ้ำในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายมาช้านาน พระองค์ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาให้คนทั้งปวงเปลี่ยนความคิด [สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อหมายความว่า “เปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด”]

(2 เปโตร 3:9)

การแข่งสาปถึงสามสี่ชั่วอายุคนเป็นวิธีหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้เพื่อจัดแนวโน้มความชั่ว ให้รุ่นต่อไปมีโอกาสที่จะทำแผนการของพระเจ้าให้สำเร็จในชีวิตของเขา สุภาษิต 30:11-14 ได้บันทึกถึงขั้นตอนความชั่วแห่งสี่ชั่วอายุคนว่า รุ่นแรกได้เริ่มก่อแนวโน้มนั้นโดยกบฏต่อพ่อแม่ แต่เมื่อแนวโน้มบาปนั้นได้สืบทอดถึงรุ่นคนที่ 4 แล้ว เขากลายเป็นคนที่มีพื้นเหมือนดาบ... ..(เพื่อจะทำลาย) คนขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์”

หลักการของการแข่งสาปถึงสี่ชั่วอายุทำให้เราเข้าใจถึงเบื้องหลังของกลียุคที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ การปฏิวัติฝรั่งเศส (ค.ศ.1789) เป็นผลภายหลังจากแนวโน้มความชั่วซึ่งเริ่มต้นเมื่อกษัตริย์หลุยส์ที่ 14 ครองราชย์เป็นเวลายาวนาน ระหว่างเวลานั้น พระองค์ได้ทำลายกลุ่มผู้เชื่อที่โตแล้วโดยสังขยเลิกกฎที่ปกป้องผู้เชื่อ (Edict of Nantes) เมื่อแกนนำฝ่ายวิญญาณ และชนชั้นสูงได้หายไปจากประเทศชาติ ความมั่นคงก็ได้หายไปจากทุกชั้นของสังคม ในที่สุด สังคมฝรั่งเศสได้ทำลายตัวเองด้วยการโกลาหล และมีสังคมใหม่เกิดขึ้นภายใต้โนโปเลียน การปฏิวัติรัสเซียก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งซึ่งประชากรได้ระบายความคิดชั่วร้าย ซึ่งก่ออยู่กันขึ้นเป็นเวลาหลายปีจนกระทั่งต้องแสดงออกมาเป็นความรุนแรง

การแข่งสาปสี่ชั่วอายุคนได้สอนอะไรเราบ้าง? อย่างแรก มันได้เตือนเราว่าการปฏิเสธแผนการของพระเจ้าสามารถกลายเป็นประเพณีหรือวิถีชีวิตซึ่งเป็นที่ยอมรับของ

ตระกูลหรือประเทศชาติ การละเลยเพียงเล็กน้อย การประนีประนอมเล็กน้อย และความเย่อหยิ่งเพียงเล็กน้อย จะกลายเป็นวิถีชีวิตในไม่ช้า

อย่างที่สอง ระบบการติสอนจากพระเจ้าประเภทนี้ได้เตือนว่า การกบฏต่อพระเจ้าจะนำความทุกข์มาถึงเราทั้งส่วนตัว และระดับประเทศชาติ

อย่างที่สอง เราได้เรียนรู้ว่าการแข่งสาปสี่ชั่วอายุคนเป็นสิ่งที่สำแดงถึงพระคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้า พระองค์ทรงติสอนแต่ละชั่วอายุคนอย่างอดกลั้นพระทัย แต่จะไม่อนุญาตให้ความชั่วมาทำลายทางเลือกของผู้สืบสกุล เพราะพระคุณของพระเจ้ามนุษย์ชาติจึงไม่สามารถทำลายตัวเองได้

ความเข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการแข่งสาปสี่ชั่วอายุคนควรจะผลักดันให้ผู้เชื่อใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่เขา ซึ่งจะทำให้เขามีผลกระทบต่อประวัติศาสตร์ของมนุษย์ ผู้เชื่อสามารถเลือกที่จะทำให้การแข่งสาปสืบไปถึงอีกชั่วอายุ หรือไม่ก็สามารถทำให้การติสอนนั้นถูกยกเลิกไป สิทธิและโอกาสพิเศษที่พระเจ้ามอบให้กับผู้เชื่อหมายความว่า คุณเองมีความรับผิดชอบ ที่จะดำเนินชีวิตและเติบโตขึ้นภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า มิฉะนั้นคุณจะส่งเสริมการติสอนจากพระเจ้าให้กับสังคมและประเทศของคุณ

การแก้ไขการแข่งสาปสี่ชั่วอายุคน

การแข่งสาปสี่ชั่วอายุคนไม่ได้หมายความว่าบุตรจะต้องรับผิดชอบต่อความผิดบาปของบิดามารดาของตน แต่หมายความว่ากรณีที่บิดามารดาเลือกปฏิเสธแผนการของพระเจ้าจะมีอิทธิพลต่อบุตร ให้บุตรกระทำผิดบาปประเภทเดียวกับเขา

ชนวนแห่งวิกฤติการณ์ในประวัติศาสตร์ได้เผาผลาญนานถึงสามหรือสี่ชั่วอายุ ในเวลาที่บุตรได้รับการส่งเสริมและการถ่ายทอดบาปจากบิดามารดา ในช่วงปลายของยุคนั้น

พระเจ้าทรงเริ่มปฏิบัติการติสอนรอบที่ 5 ต่อประเทศโดยเตือนผู้เชื่อให้กลับเข้ามาถึงแผนพิธิการของพระเจ้าเพื่อจะได้รับการยกเลิกการแช่งสาปนั้น

ถ้าหากมีชั่วอายุใดที่ได้ตอบสนองต่อพระกิตติคุณและหลักคำสอนพระคัมภีร์ด้วยความตั้งใจดี พวกเขาสามารถช่วยกู้ประเทศให้พ้นจากความล้มเหลว เช่น จักรวรรดิอัสซีเรียได้กลับคืนดีกับพระเจ้าหลังจากโยนาห์ได้ไปประกาศที่นั่น (โยนาห์ 3:10) หรืออีกตัวอย่างหนึ่งคือการฟื้นฟูฝ่ายวิญญาณของชนชาติอิสราเอลรุ่นที่ 2 ในสมัยอพยพ ถ้าเขาได้กบฏต่อพระเจ้าเช่นเดียวกับที่บิ دامารดาได้ทำ การติสอนแบบร่วมจากพระเจ้าต้องหนักยิ่งขึ้น แต่ว่าพวกเขาได้เปลี่ยนความคิดและตั้งใจทำตามแผนการของพระองค์ พวกเขาจึงได้พ้นจากการแช่งสาปซึ่งเกิดขึ้นไม่ให้บิ دامารดาของเขาเข้าถึงแผ่นดินแห่งพันธสัญญา

ในปัจจุบัน ประเทศสหรัฐอเมริกากำลังเข้าสู่ความหายนะครั้งใหญ่ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ด้านการทหาร ด้านสังคม และ ฝ่ายวิญญาณ สิ่งเดียวที่จะช่วยเกื้อหนุนประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ให้ประเทศต้องล่มด้วยการติสอนถึงขั้นตอนสุดท้าย คือ ผู้เชื่อที่ยังดำเนินชีวิตตามแผนการของพระองค์ トラบใดที่ยังมีผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณซึ่งจะเป็นต่อพระพรต่อประเทศชาติ พระเจ้าจะทรงปกป้องและอวยพรประเทศสหรัฐอเมริกาต่อไป

วิธีการแก้ไขวิธีหนึ่งในการยกเลิกการแช่งสาปชั่วอายุคน คือ การลงโทษที่หนักกับบรรดาเยาวชนที่ไม่ยอมรับคำสั่งสอนของพ่อแม่หรือผู้อื่นซึ่งมีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:18-21) ในเวลาเดียวกัน พ่อแม่ควรเน้นการสอนหลักการและกฎต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข และเผยแพร่งานประเสริฐและหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่เยาวชนเหล่านั้น

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจารึกไว้ที่หว่างคิ้วของท่าน และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่บุตรหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านอยู่ในเรือนและเมื่อท่านเดินอยู่

ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือนและที่ประตูของท่านเพื่ออายุของท่านและอายุของบุตรหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเจ้าทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน [พระสัญญาที่พระเจ้าทรงมอบแก่อับราฮัม อิสอัค และ ยาโคบ] トラบเท่าที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือโลก (เฉลยธรรมบัญญัติ 11:18-21)

การที่ประเทศแกนนำของพระเจ้าจะรักษาตำแหน่งนี้ไว้ได้นั้น ขึ้นอยู่กับการที่บิดาจะฝึกฝนบุตรหลานอย่างถูกต้อง บิ دامารดาจำเป็นต้องมีอิทธิพลที่ดีโดยสอนหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข พระกิตติคุณ และหลักคำสอนพระคัมภีร์แก่ลูกหลานของเขา บิ دامารดาควรจะเป็นต่อพระพรต่อลูกหลานแทนที่จะนำเขาถึงความหายนะผ่านการแช่งสาปสามหรือสี่ชั่วอายุคน

การติสอน และการทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร

ในการสรุปการศึกษาเกี่ยวกับการติสอนจากพระเจ้า และการทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร ซึ่งเราจะศึกษาเพิ่มเติมในบทต่อไป เราสามารถเห็นความแตกต่างระหว่างสองแนวคิดนี้ การติสอนจากพระเจ้าเป็นผลจากความบาปส่วนตัวและการตัดสินใจผิดเพราะความอ่อนแอฝ่ายวิญญาณ เป็นการทนทุกข์ที่ผู้เชื่อสมควรได้รับ ส่วนผู้เชื่อที่เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้เขาได้รับความทุกข์ที่เขาไม่สมควรได้รับ แต่ด้วยการตัดสินใจที่ถูกต้องของเขา พระเจ้าจะทรงอวยพรเขาและช่วยผลักดันการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเขา

การติสอนจากพระเจ้ามีไว้เฉพาะผู้เชื่อที่ยังเกี่ยวกับระบบโลกของซาตาน พระคัมภีร์ได้อธิบายถึงฐานะฝ่ายวิญญาณของคนเช่นนี้อีกกว่าเป็นผู้เชื่อที่ ดำเนินฝ่ายโลก อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ทั้งพระเจ้า ถอยหลังฝ่ายวิญญาณ เป็นต้น แต่สำหรับผู้เชื่อที่ทนทุกข์เพื่อเป็นพระ

พร ฐานะฝ่ายวิญญาณของเขาคือ การดำเนินชีวิตจากภายในพระราชวังแห่งวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ซึ่งสถานะฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อสองประเภทนี้ต่างกันมากทีเดียว

ผู้เชื่อที่อยู่ภายใต้การติสอนไม่สามารถทนต่อความทุกข์ที่เขาได้รับ พระสัญญาจากพระเจ้าว่า “ไม่มีการทดสอบใดๆ เกิดขึ้นกับท่าน ...เกินกว่าที่ท่านจะทนได้” (1 โครินธ์ 10:13ก) เป็นการอธิบายถึงการทดสอบฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่การติสอนจากพระเจ้าเพราะกระทำผิด การทดสอบถูกตั้งไว้เพื่อเป็นการฝึกฝนกล้ามเนื้อฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ แต่การติสอนนั้นจำเป็นจะต้องหนักพอที่จะทำให้ผู้เชื่อกลับใจและกลับมาใส่ใจในแผนการของพระเจ้า เขาจะต้องเรียนรู้จากความทุกข์นั้นว่าการแก้ไขและความคิดของมนุษย์ ไม่สามารถช่วยเขาได้ เขาจึงต้องรับความทุกข์เกินกว่าที่เขาจะสามารถทนได้ซึ่งจะบังคับให้เขาต้องพิจารณาการแก้ไขที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ ในทางตรงกันข้าม การทนทุกข์เพื่อเป็นพระพรเป็นสิ่งที่ผู้รับสามารถทนได้ เพราะเขาได้ใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณซึ่งได้ทรงประทาน “ทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพื่อ [เขา] จะมีกำลังทนได้” (1 โครินธ์ 10:13ข)

	การติสอนจากพระเจ้า	การทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร
ประเด็นสำคัญ	บาป	พระพร
ตำแหน่ง	ระบบโลก	วงฤทธิ์เดชของพระเจ้า
ระดับความกดดัน	ทนไม่ได้	ทนได้
สถานะฝ่ายวิญญาณ	เยื่อหุ้ม	ถ่อมใจ
การแก้ไข	ตั้งต้นใหม่กับพระเจ้า	ประยุกต์เครื่องมือการแก้ไข / ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณ
วัตถุประสงค์	การแข่งสาปจะกลายเป็นพระพร	เร่งการเติบโตฝ่ายวิญญาณ

การติสอนจากพระเจ้า และ การทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร

การแก้ไขในการหยุดยั้งการติสอนจากพระเจ้าคือระเบียบการตั้งต้นใหม่ (Rebound) ซึ่งเป็นทรัพยากรฝ่ายวิญญาณเบื้องต้นที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้กับผู้เชื่อทุกคน สำหรับผู้เชื่อที่ทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร การแก้ไขของเขาต้องใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณอีกระดับหนึ่ง³²

เมื่อผู้เชื่อได้นำวิธีการตั้งต้นใหม่มาประยุกต์ใช้ การแข่งสาปที่เขากำลังรับจะกลายเป็นพระพรสำหรับเขา ความทุกข์ที่เขาต้องรับเพราะการตัดสินใจผิดของเขานั้นอาจจะถูกยกเลิกไป หรือจะเบาลง หรือไม่ก็จะคงเดิมอยู่ แต่ไม่ว่าผู้เชื่อคนนั้นต้องรับทุกข์นานเท่าใด จุดประสงค์ในการติสอนคือ นำพระพรมาถึงคนนั้น การแก้ไขของพระเจ้าถูกตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นพระพรเสมอ เมื่อผู้เชื่อต้องทนทุกข์เพื่อเป็นพระพร เขาจะได้รับประโยชน์หลายอย่าง ซึ่งจะผลักดันการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเขา

การทนทุกข์ของคริสเตียนมี 5 ประเภท และในแต่ละประเภทนั้นได้ถูกสถาปนาไว้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้เชื่อ ถึงตอนนี้เราได้ศึกษาเพียง 2 ประเภทแรก อีกสามประเภทที่เหลือเราจะศึกษาในบทต่อไป

สำหรับการติสอน

1. ความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ
2. การติสอนจากพระเจ้า

เพื่อเป็นพระพร

3. การทนทุกข์เพื่อป้องกันความเยื่อหุ้ม
4. การทดสอบการก้าวหน้า
5. การทดสอบในฐานะเป็นพยาน

32. ดูหน้า 18-20

เมื่อผู้เชื่อใช้ชีวิตอยู่นอกวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ซึ่งเสมือนกับการอยู่นอกสัมพันธภาพกับพระองค์ เขาต้องรับความทุกข์เพราะการตัดสินใจผิดของเขา หรือจากการติสอนจากพระเจ้า ความทุกข์นี้ยังสามารถเป็นประโยชน์สำหรับเขาเพราะจะทำให้เขาเผชิญกับความจริงที่เขาต้องพึ่งพาพระคุณของพระเจ้า การสำนึกถึงข้อเท็จจริงนี้จะผลักดันให้เขาตั้งต้นใหม่และก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณ การทบทวนสามารถทำให้เขาเห็นว่าค่านิยมของเขาไม่ตรงกับพระประสงค์ของพระเจ้า เขาจึงจะต้องเรียงลำดับความสำคัญใหม่

แต่ถ้าหากผู้เชื่อดำเนินชีวิตจากภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า เขาจะได้รับประโยชน์มากยิ่งขึ้น วัตถุประสงค์ในที่นี้ไม่ใช่เพื่อนำผู้เชื่อที่กบฏต่อพระเจ้าให้เข้าสู่วงฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่ได้เล็งถึงการเติบโตของผู้เชื่อที่กำลังดำเนินชีวิตภายในวงฤทธิ์เดชนั้นอยู่ การติสอนเป็นสิ่งที่ให้ผลจำกัด แต่การทบทวนเพื่อเป็นพระพรถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าเพื่อจะให้ผู้เชื่อที่โตเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณสามารถเร่งความก้าวหน้าถึงการเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณอย่างสมบูรณ์